

அருள்மிகு சூரியன்

வெள்ளியிடு : மீ.குமாரகுடேவி தேவஸ்தங்கம்,
குலவில்லைப்பத்து, இலங்கை.

2004

மொத்தம்

26

மத
இற்கு

ஸ்ரீ வண்ணிபுர அழ்வார் கவாமி கோவில்

சுந்தரமுருகன் பதியுதேல்
பவனிவரும் காட்சி

அநுவ் ஒளி

(மாதாந்த சஞ்சிகை)

ஆசிரியர்:

செஞ்சொந்தெல்வர்
திரு. நூறு. திருமூருகன் அவர்கள்

உதவி ஆசிரியர்:

சௌகர்த்திரு கா. சிவபாலன் அவர்கள்
2004 தாரண வருடம் புரட்டாதி மாதம்

வெளியீடு: ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை, இலங்கை.

மலர் 26

மாதோட்ட நன்நகர் ~ மன்னார் திருவுரை மக்கமையுடன் காப்போம்

ஆத்தவர்களின் கிணிய வரலாற்றுத் திருவூர் மாதோட்ட நன்நகர். இத் திருவூரின் பட்டினமாக இன்று மன்னார் விளங்குகிறது. சைவசமயத்தவர்களின் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற கிபுண்ணிய பூமியில் பஞ்ச ஈஸ்வர தலங்களில் ஒன்றாகிய திருக் கேதோஸ் வரத் திருத்தலம் அமைந்திருக்கிறது. மீண்டும் நூற்றாண்டில் அருளாளர்களால் பாடப்பெற்ற அற்புத வரலாறுகள் கொண்ட அநூட்புமி இராசராச சோழன் பொலநறுவையை “சதுரமங்கலப் பூமியாக” பிரகடனம் செய்து ஆண்ட காலத்தில் மன்னார் திருவூரில் சகோதரி குந்தவி நினைவாக இராசராசேஸ்வரி திருக்கோவிலை மாதோட்ட எல்லையில் கட்டினான் என பல சரித்திரச் செய்திகள் சான்று கூறுகின்றன. சைவ சமயத்தவர்களின் வரலாற்றுத் திருவூர்-வன்னித் தமிழ் வேந்தர் யாழ்ப்பானத் தமிழ் வேந்தர் வரலாற்றுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடைய பகுதியாக மன்னார் விளங்குகிறது. அன்னியராட்சியில் முற்றாக அழித்தொழிக்கப்பட்ட மன்னாரில் அன்னியர் தமது அடையாளங்களாக கோட்டையையும் தேவாலயங்களையும் கட்டி எமது பாரம் பரிய அடையாளங்களை மறைத்தனர். அப்பாவி மக்களை மதம் மாற்றினர். எனினும் தம் பண்பாட்டை பாரம் பரிய மதத்தை மறவாத மக்கள் சொல்லாணாத் தூயரின் மத்தியிலும் துறைமுகப்பட்டினமாக விளங்கிய

மன்னார் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தனர். நாவலர் பெருமானது முயற்சியால் “தேன்பொந்து” என்று சுட்டிக்காட்டப் பெற்ற மாதோட்டக்காடு மீண்டும் திருக்கேதீஸ்வரநாதனுக்கு கோயில் எழுந்திட வித்திட்டது. மன்னார் நகரில் சைவச் சான்றோர்கள் வழிபடு தலங்களை மீண்டும் கட்டி எழுப்ப முயன்றனர். சைவப் பாடசாலைகள் சைவ மன்றங்கள் வர்த்தகப் பெருமக்களின் உதவியால் புத்துயிர் பெற்றன. சைவப் பிரசங்கம் முதல் எத்தனையோ ஆண்மீக விழாக்கள் மன்னார் நகரில் பெருமையோடு நடைபெற்று வந்தது. நல்லூர் மணிபாகவதர் சுவாமிகள் ஆத்மஜோதி முத்தையா ஒுகிய பெருமக்களுடன் அன்னை சீவத்தமிழ்ச்செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, அவர்களும் வருடத்தில் பல தடவை மன்னார் சைவ விழாக்களில் அருளுரைகள் மூற்றி மூயிரக்கணக்கான சைவ அன்பர்களின் ஒுக்மீக பசியைப் போக்கினர். கண்ணாறு பட்டது போல் 1983 இனக்கலவரம் மன்னாரையும் விட்டு விடவில்லை. பெரிய கடைப்பகுதி எரிந்து அழிந்தது. நகரில் வாழ்ந்த சைவ அன்பர்கள் பலர் தீசை தெரியாது ஓடினர். மீண்டும் மன்னாரில் மீளக்குடியேறப்பல தமிழ் மக்கள் அஞ்சினர். மீண்டும் மீண்டும் மன்னார் நகரம் மட்டுமல்ல திருக்கேதீஸ்வரம் முருங்கன் அனைத்துப் பகுதியிமே மனித நடமாட்டமின்றி அமைதி பெற்றது. மீண்டும் மன்னார் சற்று விடந்து கொண்டு இருக்கும் வேளையில் சைவ சமயத்தவர்களுக்கான விழிப்புனர்வு சீராகாத நிலை அங்கு நிலவுகிறது. சைவ மக்களின் வறுமை நிலையைப் பயன்படுத்தி, அவர்களை தமதாக்குபவர்களின் தந்திரம் ஒரு பக்கம். அழிந்து போன மன்னார் மாவட்ட சைவக் கோயில்களின் திருப்பணிகள் நிறைவு பெறாத பரிதாப நிலை தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. சைவ சமய நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் மன்னார் மாவட்ட சைவ சமயத்தவர்களை நெறிப்படுத்த உதவவேண்டிய அத்தியாவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது. உலகளாவிய ரீதியில் சைவக் கோவில்கள் சைவ சமய ஒன்றியங்கள் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும் கிவ்வேளையில் மன்னாரின் மகிழ்மையை காக்க முனைதல் மிக அவசியமாகும். மன்னார்வுள்ள அழிந்து போன கோயில்கள், பாடசாலைகள், சமய நிறுவனங்கள், குடியேற்றங்கள் மீண்டும் ஒளி பெற அனைவரும் ஒன்றுபட்டு உழைப்போமாக. மாதோட்ட நகர் புனித நகரமாக திருக்கேதீஸ்வரநாதனைத் தூநிப்போமாக.

“நூலம் கருத்தினும் கைகூடும் காலம்
கருதி இடத்தான் செயின்”

ஆசிரியர்

உடம்பினுள் உறுபொருள் பேணுவோம்

கலாந்தி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள்

இந்த மனித உடல் மிக அருமையான இயந்திரத் தொகுதி. ஆழந்து சிந்தித்தால் அதன் அற்புதம் தெளிவாகும். மனிதனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, அமைக்கப்பட்ட இயந்திரத் தொகுதிகள் பலவற்றைக் காண்கின்றோம். அவை ஏதாவது சக்தியின் மூலம் இயக்கப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு உயிர்ப்போ, உணர்வோ கிடையாது. ஆனால் மனித உடல் எனும் இயந்திர அமைப்பினுள் உயிர் உள்ளது. அந்த உயிரே, மனித உடலுக்கு உயிர்ப்பையும், உணர்வையும் தருகிறது. மனித வாழ்க்கைக்கு உயிர்ப்பும், உணர்வும் பொருந்திய உடல் மிக முக்கியமானது. எனவே, உடலை இழுக்கு என்றோ தேவையற்றது என்றோ தள்ளிவிட முடியாது. மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு உடல் கருவியாக விளங்குகின்றது. உலகியல் வாழ்க்கை அநுகூலங்களையும், ஆத்மீக உணர்வுகளையும் பெறுவதற்கும், அனுபவிப்பதற்கும் உடல் இன்றியமையாததாகும். வாழ்க்கையின் இறுதி இலக்காகிய இறைவனை அடைவதற்கும் உயிர்க்கு உறுதுணையாக விளங்குவது மனித சர்வமே என்பது சமயங்களின் முடிபு ஆகும். இத்தகைய கிடைத்தற்கரிய மனிதப்பிறவியைப் பெற்ற நாம், எமது உடல்களை நன்கு பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும். உடலோம்புதல், உடல் நலம் பேணுதல் என்பதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியம்.

சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரம் வரையலாம் என்பது பண்டு தொட்டு நம் மக்களிடையே வழங்கி வருகின்ற பொருள் பொதிந்த பழமொழியாகும். சுவர் போன்று மனிதனுடைய உடல். சித்திரம் என்பது ஓர் அழகுக்கலை. வாழ்க்கையும் ஒரு கலையே. எனவே, வாழ்க்கைக் கலையும், அழகு மினிர, ஒழுங்கு தழுவ, செம்மை செறிய, நன்மை பெருக அமையவேண்டுமாகில், மனிதர் களின் உடல் கஞம் ஆரோக்கியமுள்ளவையாகவும்; பலமும், நலமும் நிறைந்தவையாகவும் இருத்தல் அவசியம்.

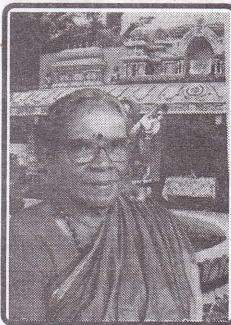
“நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” நோய் பற்றுவது உடலைத்தான்; உயிரை அல்ல. நோய் வாய்ப்பட்ட உடல், அதன் ஆரோக்கியத்தை இழக்கின்றது. உடலின் பலமும் நலமும் பறிபோய் விடுகின்றன. விவேகமும், உணர்வும் குன்றி விடுகின்றன. உடல் நலிவ, உள்ளத்தையும் நலிவறச் செய்கிறது. எத்தனை கோடி செல்வங்கள் இருப்பினும், இன்பங்கள் கிடைப்பினும், ஒருவளின் உடலைப் பற்றியின்ஸ கொடியநோய், அத்தனை செல்வங்களையும், இன்பங்களையும் அனுபவிக்கமுடியாமல் அவனைத் தடுத்துவிடுகிறது. எனவே, ஆரோக்கிய வறுமை, மற்றெல்லாவகை வறுமைகளைக் காட்டிலும் கொடியது. உடல் நலம் குன்றியவர்களே மிக இலகுவில் உணர்ச்சி வயப்படுகிறார்கள்; பிறர் மீது கோபம் கொள்கிறார்கள்; எரிந்து விழுகிறார்கள். பொறாமை, எரிச்சல், வெகுளி, இன்னாச்சொல் என்பன அத்தகையவர்களை விட்டுப் பிரிவதில் வை. உண்மையில், உடல் ஆரோக்கியத்தை இழந்தவர் கள் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள்; அவர்கள் மீது மற்றையோர் கருணை காண்பிக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் ஏற்கும் நிலையில் அவர்கள் இல்லையே. மனித வர்க்கத்தையே வெறுத்தொதுக்கும் நிலையில் அவர்கள் உள்ளனர்.

உடல் ஆரோக்கியம் குன்றுவதற்கும், கொடிய தீராத நோய்களுக்குட்படுவதற்கும், செவ்வையாக இளம் பராயத்திலிருந்து உடலோம் பாமையே பெரும் பாலும் காரணமாகின்றது. உணவு, உடற்பயிற்சி, ஓய்வு, பழக்க வழக்கங்கள், இயற்கை யோடினைந்த வாழ்வு, ஆகியவற்றில் ஒரு சீரான ஒழுங்கான முறையினைக் கடைப்பிடித்து வருபவர்களுக்கு ஆரோக்கியம் குன்றுவதில்லை.

உடல் நலம், உடல் ஆரோக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில், “வருமுன் காக்க” எனும் தாரகமந்திரத்தை உபாசிப்பவர்களாக மனிதர்கள் விளங்கவேண்டும். அப்போதுதான் உடல்நலச் சீரழிவுகளிலிருந்து மனித இனம் காப்பாற்றப்பட முடியும்.

இன்று இளஞ்சந்ததியினரிடம் புகைத்தல், மது அருந்துதல், போதைப் பொருட்பாவனை, இயற்கைக்கு விரோதமான வாழ்க்கைப் பழக்கம், இரவில் நீண்ட நேரம் கண்விழித்து களியாட்டங்களில் ஈடுபடல், பிறழ்வான ஒழுக்கம் என்பன பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. மாணவப் பருவத்தினரையும் இவை விட்டு வைக்கவில்லை. இன்னமும் உழைத்து நாலு காசு சம்பாதிக்காத நிலையில் உள்ள சின்னங்கு சிறுவர்களும் இவ்வாறு உல்லாசமாகத் தம் உடல் நலத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வதற்கு யார் காரணம்? பிள்ளைகள் பணத்தைக் கேட்கும் போதெல்லாம் வகை தொகையின்றி, வாரி வழங்கும் பெற்றோர்களும், மற்றும் உறவினர், நண்பர்களுமே இதற்குரிய பொறுப்பினை ஏற்க வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். வஞ்சகமறியாத பிஞ்சு உள்ளங்களைக் கொண்ட சிறுவர்கள், நாளைய சமூகத்தலைவர்கள், தூர்ப்பழக்கங்களுக்கு உள்ளாகி, பிஞ்சிலே வெம்பிப் பழுத்தும், இளமையிலே முதுமையும் மூப்பும் கண்டும் சீரழிவிற்குள் சிக்காது அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடப்பாடு பெற்றோர், ஆசிரியர், பெரியோர் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் உண்டு என்பதை உணர்ந்து விரைந்து செயற்படுவோமாக.

“சிவத்தமிழ்ச் செலவியின் சிறப்பிதழ்”

கலாந்தி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் அளப்பரிய தொண்டாற்றி வரும் தூர்க்காதுரந்தரி, சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் சேவையைக் கொரவிக்கும் முகமாகத் தை 2005 “சிவத்தமிழ்” சிவத்தமிழ்ச் செல்வியின் சிறப்பிதழாக மலர்கிறது.

சிறப்பிதழுக்கு அவர்தம் சேவையை கவிதையாகவோ கட்டுரைகளாகவோ எமக்கு 01-10-2004 முன்னதாக அனுப்பி வைக்கவும். இலங்கையில் வசிப்பவர்கள், கீழ்க்காணும் முகவரிக்கு அனுப்பிவைக்கலாம். ஏனையோர் நேரடியாகச் சிவத்தமிழ் முகவரிக்கும் அல்லது மின்னஞ்சலுக்கும் அனுப்பிவைக்கலாம் என்பதை அறியத்தருகின்றோம்.

சிவத்தமிழ்

Dr. M. K. S. Sivakumaran, B. F. A

Postfach 2765

58477 Lüdenscheid

Germany.

கிளங்கை

Dr. Vani, Sivarajan

118 Vivekananda hill,
colombo 13

Sri-lanka.

Vettimaniy@hotmail.com

தெல்லிப்பழை ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி கோயில்

திருமதி வசந்தா நடராஜன், B.A.

கன்டா

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

இவ்வாறான பெருமை படைத்த சக்தியானவள் அனேக அம்சங்களைக் கொண்டவளாக விளங்குகின்றாள். யார் யார் எப்படி விரும்புகின்றார்களோ அம் முறையில் காட்சி தருகின்றாள். எங்கும் நிறைந்தவளாகக் காணப்படும்போது பூரணி என்றும், சக்தி நிறைந்தவளாய் சகல வல்லமையும் கொண்டவளாய் விளங்கும் போது, ராஜராஜேஸ்வரி, மூலப்பிர கிருதி என்றும் துதிக்கப்படுகின்றாள். கால சொருபினி யாகும் போது காளியாகின்றாள். வித்தையின் வடிவமாகும் போது இலக்குமி ஆகின்றாள். ஞாலத்தை ஆதரிக்கும்போது மகாதேவி, பவதாரணீயாகப் போற்றப்படுகின்றாள். யாவற்றிலும் மேலாக ஈஸ்வரனுக்கு ஒப்பாகும் போது தூர்க்கை என்று துதிக்கப்படுகின்றாள்.

கயிலைவாசன் கருணைபுரியக் கவலைக்கு மருந்தாக, இன்னல்களைப் போக்கி வேண்டியவற்றை அளிப்பவளாகத் தூர்க்காதேவி தோற்றம் பெற்றாள். இத்தகைய பெருமை பெற்ற தூர்க்கை வழிபாடு, பெரியவர் கதிர்காமரின் அன்பின் கருணையால், தெல்லிப்பழை உழுகுடைப் பதியில் சிறப்புற்றுக் காணப்படுகின்றது. கோயிற்கடவை எனப் புராதன பெயர் கொண்டதுமான மாவிட்டபுரத்திற்கும் தெல்லிப்பழை தூர்க்காதேவி கோயிலுக்கும் புராதன தொடர்புண்டு என்பதைப் பழைய ஏட்டுப்பிரதிகள் மூலம் அறியலாம்.

மாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோயில் அன்னியரால் அழிக்கப்பட்டுப் பின்னர் 1815ஆம் ஆண்டு கருங்கற்பணி நிறை வேற்றப் பட்டு, மகாகும்பாபிஷேகம் நடை பெற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து தூர்க்காதேவி ஆலயத்திலும் மகாகும்பாபி

ஷேகம் நடைபெற்றது. 1829ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி விஜயதசமியன்று, மாவை முருகன், தூர்க்காதேவி ஆலயத்திற்கு எழுந்தருளி வந்து வன்னிவாழை வெட்டும் நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது. இவ்விழா மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டது. யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் நிலவும் போர்ச்சுழல் காரணமாகப் பல ஆண்டுகளாக இவ்விழா நடைபெறாது தடைப்பட்டது.

வன்னிவாழை வெட்டு, நவராத்திரி யோடு தொடர்புடையது. உலக மக்களை வாட்டி வதைத்த மகிடாசுரன் என்ற அரக்கனை அழித்து, அன்பையும் சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டிய வெற்றித் திருநாள் விஜயதசமி. இத்தினத்தன்று வன்னிவாழை வெட்டுத் திருவிழா சக்தி ஆலயங்களில் மிகச்சிறப்பாக நடைபெறும். வன்னிவாழை வெட்டு என்பது தத்துவாரத்த மாகவும் ஆழமான கருத்துடையது. ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் தாமம், சாத்வீகம் என்ற எதிர்மாறான இரு குணங்கள் காணப்படுகின்றன. தாமசகுணம் நிறைந்தவனால் உலகிற்கு அமைதி யின்மை ஏற்படும். சாத்வீக எண்ணமுடைய மனிதனால் அன்பும் சமாதானமும் உலகிலே பேணப் படும். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டதே வன்னி வாழை வெட்டும் நிகழ்ச்சி. பராசக்தி யானவள், மகிடாசுரனை வதம் செய்ததை நினைவு கூர்வதுடன், ஒவ்வொருவரிடமும் மறைந்துள்ள மகிடமாகிய தாமசகுணத்தை ஒழித்து, அமைதியான சாத்வீக குணத்தை அருஙூம் நிகழ்வே வன்னிவாழை வெட்டும் நிகழ்வாகும். இன்னுமோர் கோணத்தில் நோக் கின் மகிடாசுரன் என்பது அஞ்ஞானம். தேவி ஞானவடிவானவள்.

மனித மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்தை அழித்து ஞானம் மேலோங்கச் செய்யவென் தூர்க்கை எனவும் கருத முடியும். இதனையே பாரதியார்,

நெஞ்சிற் கவலை நிகழும் பயிராக்கி
அஞ்சி உயிரவாழ்தல் அறியாமை - தஞ்சமென்றே
வையவெளாங் காக்கும் மகாசக்தி நல்லருளை
ஜயமறப் பற்றல் அறிவு

எனக் கூறியுள்ளார்.

தூர்க்கை என்பது அகழியைக் குறிக்கும். அகழி, எதிரிகள் மதிலை அடைய முடியாதபடி தடுப்பது போல, தன்னை வழிபடும் அன்பர்களுக்குத் துன்பம் அணுகாவண்ணம் காப்பதால் தூர்க்கை என்று அழைக்கப்பட்டாள் என்று சாக்த சமயத்தின் தந்திர நூல்கள் கூறுகின்றன. தூர்க்கைவழிபாடு தொன்மையானது. அகத்தியமுனிவர், வனத்திலே தூர்க்கையை பிரதிவிட்டை செய்து தரிசித்த மையால் வனதூர்க்கா என்ற பெயரைத் தூர்க்கை பெற்றாள். கொற்றவையே தூர்க்கை எனப் போற்றப்படுகின்றாள். சிலப் பதிகாரம் வேட்டுவொரியில் தூர்க்கையைப் போற்றி,

சங்கமும் சக்கரமும் தாமரைக் கையேந்தி
செங்கண் அரிமாண் சினவிடைமேல் நின்றாய்
கங்கை முடியணிந்த கண்ணுதலோன் பாகத்து
மங்கை உருவாய் மறையேத்தவே நிற்பாய்

எனக் கூறுப்பட்டுள்ளது.

தூர்க்கைபின் உருவ நலன்களைப் பற்றி ஆகமங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நான்கு அல்லது எட்டுக்கரங்களை உடையவள். முன்று கண்களை உடையவள். கருமை நிறமுடையவள். மஞ்சள் உடை உடுத்தியிருப்பாள். எருமைத்தலை பீத்தின்மேல் நின்ற நிலை அல்லது சிங்கத்தின் மீது அமர்ந்த நிலையில் காணப்படுவாள். மார்பகங்கள் பாம்பினால் கட்டப்பட்டிருக்கும் என்று

வரணிக்கப்பட்டுள்ளது. சுப்ரபேத ஆகமங்கள் இவ்வைத் திருமாலின் இளையதங்கை என்றும், ஆதிசக்தியிலிருந்து வந்தவளென்றும் கூறுகின்றன. இவ்வாடைய எட்டுக் கரங்களில், சக்கரம், குலம், அம்பு, கேடயம், சங்கு, வில், மணி, பாசம், ஆகிய வற்றை ஏந்தியிருப்பாள். சக்தி வழிபாட்டைக் கூறும் நூல்கள் தந்திரங்கள் எனப்படும். தூர்க்கையின் மகிமையைக் கூறும் நூல் கஞ்ச முக கியமானது தேவிமகாத்மியம் என்னும் நூல். இந்நூல் 700 பாடற்தொகுதிகளைக் கொண்டது.

அன்னை பராசக்தியின் வடிவமாகிய தூர்க்கையை வேண்டிப் போற்று வோர் தூர்க்கையின் அருளைப் பெறுவர் என்பது ஆன்றோர் கூற்று. போர்த்தெய்வு மான கொற்றவை மகனாக முருகன் போற்றப்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். நக்கீரின் “வெற்றிவேல் போர்க் கொற்றவை சிறுவ” என்ற அடிகள் முருகனுக்கும் சக்திக்குமுள்ள தொடர்பை உணர்த்துகின்றது. நக்கீர் குறிப்பதற்கேற்ப, முருகப்பெருமானும் தூர்க்காதேவியும் ஒரே போரில் அசுரரை அழித்து அமரரைக் காத்த வரலாறு ஒன்றுண்டு. தீயவர் அழிந்ததை விழாவாகக் கொண்டாடி, நல்லதைச் செய்ய மக்களைத் தூண்டும் இவ்விழா, தெல்லிப்பழை தூர்க்காதேவி கோயிலில் இன்றுவரை சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இவ்விழாவின்போது அடிப்படை ஒரு பூராண வரலாறாகக் காணப்படுகின்றது. மகிஷாசுரன் என்னும் அசுரன் மும்மூர்த்திகளை நோக்கித் தவமிருந்து அளப்பரிய வரங்களைப் பெற்று அதன் மூலம் தேவர்களையும் மற்றையோரையும் துன்புறுத்தி வந்தான். இவர்கள் பரம்பொருளாகிய பரமனிடம் சென்று முறையிட்டனர். இவர்கள் துயர்துடைக்க மும்மூர்த்திகளின் சக்திகளும் சேர்ந்து ஒருருவமாகத் தோன்றி யவளோ தூர்க்கை. தூர்க்கையுடன் துணையாக முருகப்பெருமானும் இணைந்து அசுரர் படைகளை அழித்தனர். அஞ்சத்தக்க தோற்றங்கொண்ட வியாக் கிராசுரன்

அரசனாகவும், அவனது அமைச்சனாக மகிஷாசுரனும் விளங்கித் துன்பம் விளைத் ததால், முருகப்பெருமான் வியாக்கிரா சுரனையும், தூர்க்காதேவி மகிஷாசுரனையும் அழித்தாள். இதன் காரணமாகத் தூர்க்கையானவள் மகிஷாசுரமர்த்தினி என்னும் திருக்கோலத்தில் காட்சி தந்து அருள் பாலிக்கின்றாள்.

தூர்க்கையைப் போற்றிப் பேரருள் பெற்றோர் பலர். இவர்களில், பாதாள லோகம் சென்ற கிருஷ்ணனைக் காணாது, துன்புற்ற வசதேவரும் தேவகியும், மற்றும் பாரதப்போரில் அர்ச்சனனும் பல சித்தி களைப் பெற தூர்க்கையை ஆராதித்துள்ளனர். பூலோக அவதாரபுருஷர்களும் அரும்பெருங் காரியங்களை முடிப்பதற்கு முன் தூர்க்காழுசை செய்துள்ளனர். இராமபிரான் சீதையை மீட்க இலங்கை செல்லும் முன் தூர்க்காழுசை செய்தே புறப்பட்டார். பஞ்சபாண்டவர்கள் வனவாசம் செய்த காலத்தில் தங்கள் நிலையை அங்கு தவம் செய்துகொண்டிருந்த முனிவர்களிடம் எடுத்துரைத்தார்கள். முனிவர்கள் பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு மந்திர உபதேசம் செய்து “நம் எல்லோரையும் துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றுபவள் தூர்க்கையே, தூர்க்கையை வழிபட்டால் எவ்விதத் துன்பமும் தொடராது மறைந்து விடும். அவளிடம் சென்று முறையிடுங்கள். அவள் எந்தக் குறையும் வராது காப்பாற்றுவாள்” என்று கூறினார். அவ்வாறே பாண்டவர்களும் தூர்க்காதேவியை வனங்கி மகரிழிகளால் உபதேசம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீ தூர்க்கா நட்சத்திர மாலிகா துதி என்ற இருபத்தியேழு சுலோகங்களை, நாள் தோறும் துதித்து, அன்னை தூர்க்கையின் அருளைப் பெற்றனர். தாயின் கருணைக்கு எல்லையே கிடையாது. இக்காரணத்தினாலேயே அன்னையும் பிதாவும் முன்னால் தெய்வம், அம்மையே அப்பா, தாயினும் நல்ல தலைவர், பால்நினைந்தூட்டும் தாய், தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை, தாயிற் சிறந்த தயவான் தத்துவனே,

மாத்ருதேவோ பவ என்றேல்லாம் இறைவனையும் தாய்மை விளங்கப் போற்றியுள்ளனர்.

இவ்வாறான மகத்துவங்களைக் கொண்ட தூர்க்காதேவி வழிபாடு தெல்லிப் பழையில் சிறப்புப் பெற்றுக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாலயத்தில் 1968ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட மகோற்சவம் மிக முக்கியமானது. ஆவனி மாத வளர்பிறை பூரநட்சத்திரத்தில் ஆரம்பமாகி, திருவோணத்தில் தீாத்த விழாவோடு நிறைவேற்றும். இவ்வாலயம் பொதுமக்கள் ஆலயமாக விளங்குவதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, கொடி யேற்றதற்கு திருவிழா பொதுமக்களின் உபயாக இடம்பெறுகின்றது. பன்னிரண்டு தினங்கள் மிக விமரிசையாக நடைபெறும் திருவிழாவைக் காண நாட்டின் பல பாகத்தி விருந்தும் மக்கள் இங்கு கூடுவர். அன்ன பூரணி மண்டபம் மகோற்சவ காலங் களில் அன்னம் பாலிக் கும் மண்டபமாகக் காட்சியளிக்கும்.

இங்கு காலத்திற்குக் காலம் அமைக்கப்படும் திருத்தொண்டுகளின் காரணமாக வெளிவீதி புதுப்பொலிவோடு காணப்படுகின்றது. இவ்வாலயத்தின் சித்திரத்தேர் 1978ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. 1981ஆம் ஆண்டு மிக அழகிய சிறப்பேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட இராசகோபரமும், அலங்கார நுழைவாயிலும் அமைக்கப்பட்டன. 1982இல் தூர்க்கா புஷ்கரணித் தீாத்தத் தடாகம் அமைக்கப்பட்டது. 1985ஆம் ஆண்டு அழகிய சப்பரம் கட்டப்பட்டது. இவற்றோடு அன்னபூரணி கலியாண மண்டபம், பக்தர்கள் விடுதி, இசைக்கலை மண்டபம், அகதிகள்சாலை, அன்னதான மண்டபம், அலுவலர் இருப்பிடம், அந்தணர்கள் இருப்பிடம் ஆகியனவும் ஆலய வெளிவீதிக்கு அழகூடும் அமைப்புகளாகக் காணப்படுகின்றன.

1981ஆம் ஆண்டு, சித்திரை மாதம், இராசகோபரத்திற்கு நடைபெற்ற மகாகும் பாபிஷேகம் மிகச்சிறப்புடையது. இவ்விழா

விற்குத் தமிழகத்திலிருந்து வேதவிற்பன்னை கணும், ஹரிதாஸ் சுவாமிக ஞாம் வருகை தந்தனர். இதேயுாண்டு மே மாதம் இவ்வாலய முன் நிலில் சென்னை சைவசித்தாந்த மாநாட்டுப் பவளவிழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இவ்வைபவம் தொடர்பாக யாழ் பல்கலைக் கழகச் சைவசித்தாந்த பீடத்திற்கு ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் ஜம்பதினாயிரம் ரூபாவை வைப்பு நிதியாக வழங்கியமை, தெல்லிப் பழை தூர்க்காதேவி ஆலயம் சமய, சமூக, மேம்பாட்டில் கொண்ட ஆர்வத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஸ்ரீஸ்ரீ நாவலர் பெருமான் பேணிக்காத்த சைவமரபைப் பேணிக்காப்பதில் ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் அன்றும் இன்றும் முன்னணியில் நிற்கின்றது.

ஆலயங்கள் வெறும் அர்ச்சனைக் கூடங்களாகவும், விழாக்களை மட்டும் நடத்தும் மன்றப்பங்களாகவும் அமையாது, அறங்சாலைகளாக அமைந்து, மக்களோடு இணைந்து சமுதாயப் பணியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற கொள்கையை இன்று வரை கடைப்பிடித்து வரும் தெல்லிப்பழை தூர்க்கை அம்மன் ஆலயம், ஏனைய ஆலயங்களுக்கோர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. இவ்வாலயத்தின் சமூகப் பணிகள் ஏராளமானவை. பிறந் தமன்னிலேயே தமிழ்மக்கள் காலந்தோறும் அகதிகளாக்கப்படும் கொடுமை நடைபெற்று வந்துள்ளது. நாட்டிலே இனக்கலவரம் நடைபெற்ற காலங்களில் தமிழர்கள் தமது சொத்துக்களை இழந்து அகதிகளாக நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து யாழ்ப்பானத்திற்கு வருவது காலங்கால மாக நடைபெற்று வருகின்றது. யாழ்ப்பான மன் தமது தாயகம் என்ற உணர்வோடு தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கக்கூடிய பூமி என்ற உணர்வும் இதற்குக் காரணமாயிருக்க வேண்டும்.

1987ஆம் ஆண்டிலே 500க்கும் மேற்பட்ட அகதிகளை இக்கோயில்

ஆதரித்து உணவு, உடை, உறையுள் வழங்கியது யாவரும் அறிந்த செய்தி. கலவரத்தினால் ஊனமுற்றோர் பல்வேறு உதவிகளைப் பெற்றனர். குருநகர்ப் படுகோலையினால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களுக்கும், மட்டக் களப்பில் தமது வீடுகளை இழந்து தவித்தோருக்கும் பல உதவிகள் வழங்கப்பட்டது. பாதிப்புற்ற வீடுகளைத் திருத்துவதற்கும், மன்னார், முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி ஆகிய பகுதிகளில் அகதியாகக் காணப்பட்ட மக்கள் பல்வேறு உதவிகளையும் பண உதவிகளையும் செய்து மக்கள் பணியே மகேசன் பணி என, சொல்லும் செயலும் ஒன்றாகி, ஈழத்திலுள்ள இந்து ஆலயங்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி ஆலயம் விளங்குகின்றது.

ஏழையின் சிரிப்பில் ஆண்டவனைக் காணலாம் என்ற கொள்கையை முன் ணெடுப்பதிலும் துன்பப்பட்டோர் துயரழிப் பதிலும் தெல்லிப்பழை தூர்க்கையம்மன் ஆலயம் பல்வேறு திட்டங்களை வகுத்துச் செய்தபட்டு வருகின்றது. விழிப்புலன்றோர், முடமானோர், புற்றுநோயாளர் ஆகியோரின் வதிவிட வசதிகளை ஏற்படுத்தும் நிறுவனங்களுக்கும், யாழ் அரசினர் வைத்தியசாலை அவசரசிகிச்சைப் பிரிவிற்கும், தெல்லிப்பழை அரசாங்க வைத்தியசாலை, தெல்லிப்பழை கூட்டுறவு வைத்தியசாலை ஆகியவற்றிற்கும் அன்பளிப்புச் செய்துள்ளது. அவற்றோடு பாடசாலை களுக்கு வேண்டிய உதவிகளையும் அவ்வப்போது செய்து வந்துள்ளது.

அக்காலத்தில் மன்னர் களின் ஆதரவடன் நடைபெற்று வந்த ஆலயங்கள், சமய சமூகப் பணியோடு, தாய்மொழி வளர்ச்சிதொடர்பான விடயங் களிலும் அக்கறை செலுத்தியுள்ளன. அந்த மரபை தெல்லிப்பழை தூர்க்கையம்மன் ஆலயத்தில் காணக்கூடியதாயுள்ளது.

(தொடரும்)

பசுவின் பெருமை

சைவப்புலவர் சிவநெறிக் கலாநிதி, கவிமணி,
இராகசயா ஸ்தரன் அவர்கள்

பசு ஒரு சாதுவான பிராணி. அதன் குணாம்சம் தனித்துவமானது. பசுவின் பால் ஒரு பூரண உணவாகும். பசுவின் சாணத்தில் விபூதி தயாரிக்கப்படுகின்றது. பசு இறைவனுக்கு வேண்டிய அபிஷேகத் தீரவியங்களைக் கொடுக்கின்றது. பசுவில் தெய்வங்கள் உறைகின்றனர்.

ஆகவே பசு தெய்வீகமான மிருகம். அதனை ‘கோமாதா’ என்று எல்லோரும் போற்றி வழிபடுபோகின்றார்கள். சிவபெருமான் இடபத்தைத் தமது வாகனமாகக் கொண்டுள்ளார். அம்பிகை பசுவை பூஜை செய்து வழிபடுகின்றாள். பசுவின் பெருமையும் அருமையும் சொல்லில் அடங்காது.

நாயன்மார்களில் ஒருவரான நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தப் பெருமான் கூட தமது திருப்பதிகத்தில், ‘வாழ்க அந்தன் வானவர் ஆனினம்’ என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் அதன் சிறப்பை வெளிப்படுத்துகின்றார். ஒரு காரியத்துக்குப் புறப்படும்போது பசு முன்னே வந்தால் அது நல்ல சகுனமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஒரு தாயின் வயிற்றில் உருவாகிப் பிறக்கும் குழந்தையானது ‘அம்மா’ என்றுதான் அழகின்றது. அதே போல பசுவின் வயிற்றிலிருந்து வருகின்ற பசுக்கன்றும் ‘அம்மா’ என்றுதான் அழைக்கின்றது. ஆகவே வாயில்லாத ஜீவன் என்று நம்மால் குறிப்பிடப்படுகின்ற பசு தனது தாயை ‘அம்மா’ என்றே கூப்பிடுகிறது.

ஓர் அரசன் இன்னொரு நாட்டுடன் யுத்தத்துக்குப் புறப்படும் வேளையில் முதலில் ‘ஆநிரை கவர்தல்’ என்ற ரீதியில் பசுக்கூட்டட்டதைக் கவர்ந்து செல்வதே பெருவழக்காக நிலவி வருகிறது. ஒரு நாட்டின் செல்வம் பசுக்களே. பசுக்களால் நாடு தெய்வீகம் நிறைந்து செழிப்புடன் திகழ் கின்றது. பசுக்கூட்டம் நாட்டின் பெருஞ்செல்வமாகும். அதன் முழு விஷேசம் புராணங்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது.

இவ்வாறு பசுவின் பெருமையை, புனிதத்தை, தெய்வீகத்தை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

சைவமக்கள் பெரும்பாலும் தமது வீடுகளில் பசுவை வளர்ப்புப் பிராணியாக வளர்க்கின்றார்கள். தைமாதத்தில் இரண்டாம் நாள் அதாவது தைப்பொங்கலுக்கு அடுத்தநாள் மாட்டுப்பொங்கல் என்று விஷேச நாள் அமைத்துப் பொங்கிப் படைத்து பசுவைப் போற்றி வழிபாடியற்றுகின்றார்கள். பசு ஒரு தெய்வீகம் நிறைந்த பிராணி என்பது இதிலிருந்து புலனாகின்றது.

இவ்வளவு சிறப்புக்கள் பொருந்திய பசுவை நாங்கள் பேணிப்பாதுகாத்துப் போற்றி வளர்க்க வேண்டுமே தவிர வதைக்கக் கூடாது. பசுவதை கொடிய பாவசசெயல். ஒரு பசுவைக் கொன்று அதன் இறைச்சியை நாம் உணவாக உட்கொள்வோமேயானால் அதைப்போன்ற பாவம் வேறு இல்லையென்றே சொல்லலாம். வாய் பேசாத பிராணியை வதைத்து வயிற்றை நிரப்புவது நியாயமான செயலா?

குறுப்பு கட்டு நூலாக
குறுப்பு கட்டு நூலாக

சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

ஆர அமர இருந்து சிந்தனையை ஒருவழிப்படுத்தி நன்றாக யோசித்துப்பாருங்கள். அது எவ்வளவு பெரிய அறிவீனம் என்பது வெளிப்படும். தாய் போல இருந்து எமக்குப் பால் தருகின்ற பசுவைக்கொல்லக்கூடாது. ‘கொல்லான் புலால் மறுத்தானைக் கைக்கப்பிடில்லா உயிருந் தொழும்’ என்ற தெய்வப்புலவர் திருவர்ணாவரின் தெய்வீக வாக்கிற்கிணங்க நாங்கள் வாழ்க்கையை நடத்துதல் வேண்டும். பசுவை வணங்கிப் பொங்கிப் படைத்துத் தொட்டு வணங்கிப் போற்றுவதே எமது கடன்.

சைவசமயத்தில் இருந்துகொண்டு நாம் அசைவர்களாக வாழ்தல் கூடாது. உண்மைச் சைவராக உலகம் போற்றும் உத்தமர்களாக வாழ்வதற்கு நம்மை நாமே தயார்ப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். நெற்றி நிறைய விஷுதியைத் தரித்துக் கொண்டு சைவனேறி முறைக்கு மாறாக இல்லாமல் நடந்து கொள்ளல் வேண்டும். எனவே சைவசமயக் கோட்பாடுகளுக்கும் விதிமுறைகளுக்கும் ஏற்ற சமயவாழ்வு வாழ்ந்து நமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை தரக்கூடிய வாழ்க்கையை எமக்கு அருஞமாறு ஆண்டவனால் பணிந்து பிரார்த்திப்போமாக.

சைவர்க்கு பேணிவாழும் பண்பு போற்றுவோம்

சைவநீதி பேணிவாழும் பண்பு போற்றுவோம்
தரணியெங்கும் எங்கள் சைவக் கொள்கை நாட்டுவோம்
ஆவலோடும் அரண்டியைப் பணிந்து வணங்குவோம்
அன்புடனே சிவாயநம் என்று பாடுவோம்

ஆலமுண்ட நீலகண்டன் உமையவன் பங்கன்
ஆடும்தில்லைத் தாண்டவன்சிவ காமிநாயகன்
கோலமதி கொன்றமலர் மாலை குடிடுமே
கோதையிலை நாதன்புகழ் பாடி வணங்குவோம்

தொண்டினிலே அப்பர்கொண்ட உறுதிபேணுவோம்
தோணிபுரத் தோன்றலையும் வாழ்த்தி வணங்குவோம்
வண்டுறங்கும் மலர்ப்பொழிலை நாடி மகிழுவோம்
வண்ணமலர் மாலைகட்டி இறைபணி செய்வோம்

நால்வர் போற்றி நின்றவழி நாமும் நாடுவோம்
நாவலனார் சென்றவழி நாமும் கூடுவோம்
நூலறிவு நூகங்ந்திடவே வழியும் காட்டுவோம்
நூதனம்சேர் சைவனேறிப் பண்பு பேணுவோம்.

ஆலயத்தின் தூய்மை பேணும் அறத்தினைச் செய்வோம்
அங்கைகூட்டி ஈசனுமை நேசனைத் தொழுவோம்
சீலமோடும் திருவாசகப் பண்ணை இசைப்போம்
சிந்தையினில் முத்திதரும் சிவனைப் பணிவோம்

கவியாக்கம்:
ச. குகதேவன்
தல்லிப்பயறை

தமிழின் உள்ளுறை கிள்பும் அன்பும்

சிவ: சண்முகவடிவேல் அவர்கள்

தமிழ்த் தாயை என்றும் தள்ளின்றித் தாங்கி நிற்பது இலக்கண இலக்கியங்கள். இலக்கண இலக்கியங்களின் ஆணி வேராக வேருண்றி நிற்பது பொருள் நால். நாற்பொருள் நுதல்வது அகப்பொருள் புறப்பொருள் என இருவகைத்து. அகப்பொருள் காதலையும் புறப்பொருள் வீரத்தையும் விரித்துரைக்கும். காதலும் வீரமும் பண்டைத் தமிழருடைய முதுசம். பண்டைத் தமிழர் என்கின்ற போது அது கல் தோன்றி மண்தோன்றாக காலத்து முன்தோன்றிய முத்த குடிகளைக் குறிக்கும். அக்கால எல்லையை எழுத்தில் வடிப்பது அரிது. அக்காலத்திலிருந்து தமிழனுடைய பண்படுத்தப்பட்ட வாழ்வியல் குணா குணிகள் அன்றும் உள்து. இன்றும் உள்து. இனிமேல் எதிர்காலத்திற்கும் உளதாகும். அந்த வீரமும் காதலும் இல்லையேல் தமிழன் என்றோர் இனமுண்டேல் தனியே அதற்கோர் குணமுண்டு என்னும் வாக்குச் சண்டமாருதக் காற்றில் சிக்குண்ட பஞ்ச போலாகிவிடும்.

அதனால் கால வரையறையைக் கடந்த தமிழனுடைய தமிழ்க்குணம் பொருள்நால். அந்தப் பொருணுவின் உள்ளுறை வீரம் காதல் என்பது பெற்றாம். காலவரையைக் கடந்த காலம் என்னும்போது, வேங்கடம், குமரி, கந்தமாதனம், மகேந்திரம், விந்தம், பொதியம், மேரு முதலாம் மலைகள் விளங்கியதற்கும் முற்பட்ட காலம். அக்காலம் ‘அப்பாலைக் கப்பாலை’ என்றாற் போலாகும்.

முதன் முதலாக மத்திய ஆசியாவில் மனித இனம் தோற்றியதற்குரிய அறிகுறி தென்படுவதாக வரலாற்று நிபுணர்கள் வகுத்துரைப்பார்கள். மத்திய ஆசியா கடல் கொண்ட இலமுரியாக் கண்டமாகும். இலமுரியாக் கண்டத்தில் முதலில் தோற்றிய மனித இனம் திராவிட இனம். திராவிட இனம் தமிழினம் ஆதலால் மனித வரலாற்றில் மிகப் பழமையான நாகரீகத்தையும் பண்பாட்டையும் கொண்டவர்கள் தமிழர்கள் என்பது மிகையாகாது.

தொன்மை மிக்க தமிழினத்தின் பண்பட்ட நாகரிகம் வீரம் காதல் இரண்டுமே.

வீரம் புறம்பானது என்றால் காதல் அகத்தாகும். வீரமும் காதலும் இணையும் காலத்தில் அது குறிக்கோள் உடைய வாழ்க்கையாகும்.

எவ்வளவு தான் ஆடை அலங்காரத்தாலும் வறண்ட மனப் பழக்க வழக்கத்தாலும் நாகரிகத்தை நிலைநாட்ட முயன்றாலும் அகவொளிப்பு நிகழவில்லை என்றாலும் அது உள்ளீட்டற்ற பதிடி நெற் போலாகும்.

‘எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. செம்பொருள் காண்பது அறிவு’ என்று வள்ளுவனார் வலியுறுத்தினார். அந்தச் செம்பொருள் - மெய்ப்பொருள் தரிசனத்திற்கு இட்டுச் செல்வது தமிழ்ப்பொருள் இலக்கணம். பொருள்

இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்பவர் தலைவன் தலைவி என்னும் கதாபாத்திரங்கள். செம்புனல் போலத் தாம் கலந்த அன்புடை நெஞ்சங்களின் உயிரிப்பு வீரமும் காதலுமாகும்.

மகத்துவமான மானுட வாழ்க்கைப் பேறாக ஒரு மகத்துவத்தை உயிர் பெறவில்லை என்றால் அது வாழாத வாழ்வாகிவிடும். கழித்த வாழ் நாட்கள் விழலுக்கு இறைத்த நீருக்கு நேர். வெறும் பொய்ப் புலன்களுக்குச் சுவை சேர்த்த செயலாகும். நாகரீகம் என்ற போர்வையில் வாழ்க்கை நட்டாற்றில் நின்று தடுமாறலாகாது. எடுத்த காவடியை இருப்பிடத்தில் இறக்க வேண்டும் என்பார்கள். இங்கே தூக்கிய காவடி வாழ்க்கை ஆரம்பம். இருப்பிடம் உயிர் மீண்டும் ஒரு பிறவியில் புகாமல் துன்பமில்லாத இன்பத்தை எந்நானும் அனுபவித்தல்.

வாழ்க்கைக்குச் சுவையையும் சுதந்திரத்தையும் ஊட்டுவது அறிவால் உயர்ந்த வீரம். அந்த வீரம் பொறிபுலன் புந்தியினாலோ புறத்தே ஏற்படும் தடைகளினாலோ கட்டுப்படலாது. தன்னாலோ பிறராலோ தடைப்படுமானால் அது முழுமையான வீரம் ஆகாது. ஊனப்பட்ட வீரம் என விளம்பலாம். சிவன்தியார்கள் முழுமையான சுதந்திரத்தூய வீரத்தில் விளங்கியதனால் தான்; வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ என்று சேக்கிழார் வியந்து பாராட்டிப் பாடினார்.

“பூத மைந்து நிலையிற் கலங்கினும்
மாதோர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்
ஒது காத லுறைப்பி னெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனார்”

“கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவினார்
ஒடுஞ் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறவின் விளங்கினார்”

“ஆரங் கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே
பார மீசன் பணியல தொன்றிலார்
சர வன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீர மென்னால் விளம்புந் தகையதோ”

என்று இவ்வாறு பண்டைத் தமிழருடைய புனித தூய சுதந்திர வீரத்தைப் பாட்டிலிசைப்பார் பலர்புகழ் சேக்கிழார்.

விளம்பவொண்ணா வீரத்தால் வென்றெடுப்பது இன்பம். இன்பத்தை எட்டுவதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது அன்பு. அந்த அன்பின் திறந்தினைச் சேக்கிழார் காரைக்காலம்மையார் வாயிலாக, “இறவாத இன்ப அன்பு” என்று புலப்படுத்துவார்.

மணிவாசகனாரும் மெய்ப்பொருளை ‘இன்பமே என்னுடை அன்பே’ என்று அம்பலத்து ஆடும் ஆணிப்பொன்னினை மகிழ்ந்து பாடுவார்.

தன்னிகரற்ற தலைவனும் தலைவியும் தலைப்பெய்கின்ற போது இன்ப அன்பு தலைப்படும். அதுவே தமிழன் கண்ட குணம். தமிழ் வீசும் மனம். அக்குணமும் மனமும் தமிழ் நுதலும் வீரம் காதல் என்னும் இலக்கணப் பொருள். அது தமிழூச் சாரும். உலகிலுள்ள ஏனைய எம்மொழியையும் சேரா. அன்பை நுதலும் அருந்தமிழே அல்லால் பாரிலுள்ள பலமொழிகளும் அப்பொருளைப் பாரா.

வாய்மை திறம்பா வாக்சர் வாக்கில் வீரம் வீறுநடை போடும் அழகு வியந்து போற்றற் குரியது.

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம்

இன்பமே எந்நானும் துன்ப மில்லை

தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான

சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்

கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்

கொய்மலர்ச் சேவடியினையே குறுகி னோமே”

விளம்பொணாமல் சேக்கிழார் விட்ட வீரத்தைத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் வாக்கின் தனி மன்னவராதவினால் விபரித்து விளம்புகின்றார்.

யார்க்கும் குடியல்லா வீரம். யமனை வென்ற வீரம். நரகத்தில் அழுந்தாத வீரம். துன்பமில்லாத வீரம். ஏமாறாத வீரம். நோயற்ற வீரம். அடங்காத வீரம். இன்ப வீரம். சங்கரனுக்கு மீளா அடிமை ஆளான வீரம். வித்தின்றி விளைவு செய்யும் விண்ணாதிபடுடைய திருவடிகள் அடைந்த வீரம்.

அவ்வாறான சைவசமய வீரபுருடனை அல்லவோ தமக்குத் தகுந்த கணவராகத் தேடித் தரும்படி திருவாசக காலத்துக் கன்னியர்கள் கண்ணுதலிடம் விண்ணப்பித்துக் கழறுகின்றார்கள்.

“முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே

யுன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோ

முன்னடியார் தாள்பணிவோ மாங்கவர்க்கே பாங்காவோ

மன்னவரே யெங்கணவ ராவா ரவருகந்து

சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோ

மின்ன வகையே யெமக்கெங்கோ னல்குதியே

லென்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய்”

“உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே யடைக்கமென்
நங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் மச்சத்தா

லெங்கள் பெருமா னுனக்கொன் றுரைப்போங்கே

ளொங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க

வெங்கை யுனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க

குறையும் நூல்கட்டுப்பு

கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
விங்கிப் பரிசே யெமக்கெங்கோ னல்குதியே
லெங்கெழிலென் ஞாயி நெமக்கேலோ ரெம்பாவாய்”

தமிழ் கண்ணியர்கள் சுத்த சிவ வீரனிடத்தில் வைத்த தணியாத காதல் தான் என்னே! கேட்க உள்ளாம் மகிழும் அவர்களுடைய வீரக் கற்பு என்றும் வணக்கத்திற்குரியது.

தாம் விரும்புக் கணவருடைய வீரத்தீன் வெளிப்பாலும் சிவ ஒளியாலும் இருள் இகலி ஏகுவதால் சூரியோதயம் கிழக்குத் திசையிலாயினும் பிறதிசையிலாயினும் நிகழ்வதாயினும் எமக்கு ஒன்றுதான் என்று பேசும் வீறாப்பு மொழி என்றும் போற்றுதற்குரியது.

வீரம் எவ்வாறு குறைகள் சுத்திகரிக்கப்பெற்று பிரகாசிக்கின்றதோ அதே போல அன்பும் பொன்னுக்குப் புடம் போட்டு எடுப்பது போல் அல்லவா அரும்புகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படை அத்தாய் அன்பை அறிமுகப்படுத்தும் ஆணித்தரமான உறுதி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் நக்கீர் நயப்பொடு நவில்வார்.

“அவணா நல்வல மடங்கக் கவிழினார்
மாழுத நடிந்த மறுவில் கொற்றுத்
தெய்யா நல்லிசைச் செவ்வேந் சேஎய்
சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ்
செலவுந் நயந்தனை யாயிற் பலவு
னன்னா நெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிந் முன்னிய வினையே”

அவ்வாறு தாய் அன்பினை அடைய முயல்பவர் எத்தனையோ தடைகளை எல்லாம் தளரா உள்ளத்தோடு தாண்டுதல் வேண்டும். அவ்வாறு நங்கை ஒருத்தி தலைவன் தாளில் தலைப்பட்ட செய்தியைத் திருத்தாண்டகம் ஒன்றில் திருநாவுக்கரசு நாயனார் உலகவர்க்கு உணர்த்துகின்றார்;

“முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்து மவனுக்கே பிச்சி யானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசா ரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே”

கயிலைமலைக் கடவுளைக் காதலித்தார் கலை வாய்மைக் காவலனார். கயிலையை நாடிக் கால்களால் நடந்து சென்ற போது பட்ட காயம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

“மார்ப முந்தசை நெந்து சிந்தி வருந்த வென்பு முரிந்திட
நேரவ ருங்குறி நின்ற சிந்தையினேச மீசனை நேடுந்
டார்வ மங்குயிர் கொண்டு கைக்கு முடம்ப டங்கவு முன்கெடச்
சேர்வ ரும்பழு வம்பு ரண்டு புரண்டு சென்றனர் செம்மையோ”

தமிழாளியார் மேனி உறுப்பு தேய்ந்த பின்பு உந்து முயற்சியும் அற்றுப் போகச் செயலற்றுத் தங்கினார். அந்நிலையிலும் “ஆனு நாயகன் கயிலையி விருக்கைகண்டல்லால், மாரும் இவ்வடல் கொண்டு மீளேன்” என்று சூள் உரைத்தார். இது வீரமா? காதலா? வீரமும் காதலும் இணைந்த அதி உன்னத உணர்வு.

உண்டு, உடுப்பு, உலாவுதலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஓர் உணர்வு அனுபவம் அது. உணர்வு சூழ கடந்ததோர் உணர்வை உணரும் ஒரு உயர் நிலைப் பக்குவம் அது. அதுவே அனுபவம். ஏனையவை எல்லாம் கனவு போலக் கழிந்து போகும் கற்பனைகள்.

காதலும் வீரமும் இணைந்து பெறும் மனோலயம் கடந்த அழிவில் உயர்கதி அனுபவத்தைப் பொருள் இலக்கணமாகப் புகல்வது தமிழ். தமிழ்ச்சுவையும் அதுவே. ஆராய்விற்கு உரிய பொருள் நிலை அதுவாதலின் ‘ஞாலம் அளந்த மேன்மைத் தமிழ்’ என்று பெரிய புராணம் கொண்டாடும்.

வீரத்தால் பெறுவது-இன்பம். அந்த இன்பத்தைத் தருவது அன்பு.

காரைக்கால் அம்மையார் வாக்கில் அந்த அன்பு பின்வருமாறு வாக்கு வடிவம் பெறும்.

“இடர்களையா ரேநும் எமக்கிரங்கா ரேநும்
படரும் நெறிபணியா ரேநும் - சுடருருவில்
என்பறாக் கோலத் தெரியாடும் எம்மானார்க்
கன்பறா தென்னெஞ் சவர்க்கு”

சிவபெருமான் கருணை புரியாதிருந்தாலும் அவரிடத்தில் நான் வைத்த அன்புக் கயிறு என்றும் அறமாட்டாது; என்பார்.

விளம்பொணா வீரமும் அன்பறா நெஞ்சும் இணைவது வீரமும் காதலும். அந்த வீரத்தாலும் காதலாலும் விளைபயன் இன்பும் அன்பும்.

அந்த இன்பும் அன்பும் இணைந்து பெறும் அனுபவம் திருவடிப்பேறு சித்தித்தல். அதுவே முத்தி. பிற்காலத்தில் பத்தியால் பெறுவதற்கு முயலப்படும் அவ்வனுபவம் முற்காலத்தில் தலைவன் தலைவியரின் பண்பட்ட தமிழர் வாழ்வியலால் அனுகப் பெற்றது.

தமிழின் இனிமையும் தமிழ்ச்சுவையையும் இணைந்த கலப்பு அத்துவித முத்தி எனலாம்.

சிறுவர் விருந்து

அற்புதம் எப்போதும் நடக்கும்

அருட்சகோதரி ஜத்ஸ்வரி அவர்கள்

அன்பான பிள்ளைகளே!

தேவாரம் பாடிய நால்வர் காலத்தில் இறைவன் அவர்களுக்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் காட்சி கொடுத்ததை உதவி புரிந்ததை அற்புத நிகழ்ச்சிகள் பல நடந்ததை நாம் வாசித்து அறிகிறோமல்லவா? அதேபோல் தற்காலத்தில் நடப்பதில்லையே என்பலர் கூறுவது உண்டு. ஆனால்; பெரியோர்கள் வாழ்வில் இறைவன் தோன்றாத்துணையாய் நின்று அருள்புரிகின்ற அற்புதம் புரிகின்ற நிகழ்ச்சிகள் எப்போதும் இப்போதும் நடக்கவே செய்கின்றன.இப்போ; திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் என்ற பெரியாரின் வாழ்வில் நடந்த அற்புதம் ஒன்றைக் கேளுங்கள். வாரியார் சவாமிகள் தமிழகத்தில் புகழ்பூர்த்த சமயவாணர் கதாபிரசங்கி நமது ஈழநாட்டிற்கும் பலமுறை வந்திருக்கிறார். அவர் தமிழகத்தில் பல அறப்பணிகளும் செய்திருக்கிறார். பல கோயில்களைப் புதுப்பித்துக் கும்பாபிஷேகம் செய்வித்திருக்கிறார். சிறந்த முருகபக்தர் வயலூர் முருகனின் மெய் அடியவர்.

வடலூர் என்ற இடத்திலே இராமலிங்க வள்ளலார் என்ற ஞானி வாழ்ந்த இடம் உள்ளது. அருட்பா பாடிய வள்ளலார் கட்டிய கோயில் சத்திய ஞானசபை. அந்தச் சத்திய ஞானசபையைத் திருத்திப் புதுப்பிக்கும் திருப்பணியை வாரியார் சவாமிகள் பொறுப்பெடுத்தார்.

1941ம் ஆண்டு தொடங்கி 1950ம் ஆண்டுவரை 9 வருடங்கள் திருப்பணி வேலைகள் நடைபெற்றன.

தாம் பிரசங்கம் செய்து பெறும் நிதியிலேயே இந்தத் திருப்பணியைச் செய்தார் வாரியார். இடையில் ஒருமுறை வேலையாட்களுக்கு ஒரு மாதக்காலி கொடுக்க முடியாமற் போய்விட்டது.

வாரியார் தாம் அணிந்திருந்த தங்க மாலை, கைக்காப்பு, மோதிரங்கள் என்பவற்றை அடைவு வைத்து 3500 ரூபா பணம் கடன்பெற்று அந்த மாதக்காலியை கொடுத்தார். அவருக்கு அது மனதில் சிறுவருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. ஒருநாள் வடலூரில் இருந்து நித்திய பூஜை செய்யும் போது, வயலூர் முருகனை நினைத்துத் தொழுதார். “முருகா! நல்ல பணிக்கு இப்படி கஷ்டம் வந்ததே மேலே என்ன செய்யப் போகிறேன்” என்று வருந்திக் கும்பிட்டார். அந்த நேரம் சத்திய ஞான சபையைப் பார்க்க ஒரு குடும்பத்தினர் வந்தனர். “எந்த ஊர் நீங்கள்?” என்று கேட்டார் வாரியார்.

“தெம்மூர் என்பர் எம் ஊர். என் பெயர் இராஜமாணிக்கம்பிள்ளை” என்றார் வந்த குடும்பத்தலைவர். உரையாடல் தொடர்ந்தது. வாரியாரின் பிரசங்கத்தைப் புகழ்ந்தார்

வந்தவர். “உங்களுக்கு விருப்பமென்றால், நான் உங்கள் ஊருக்கு வந்து பிரசங்கம் செய்வேன் நீங்கள் இந்தச் சத்தியான சபைத் திருப்பணிக்கு நிதி உதவி செய்ய வேண்டும் சம்மதமா?” என்று கேட்டார் வாரியார். வந்தவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தார்.

சிதம்பரத்துக்கு அருகிலுள்ள தெம்முருக்கு ஒருநாள் வாரியார் போனார். அங்கே அன்று நல்ல மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. விரிவுரை செய்ய மண்டபம் ஏதும் இல்லை. தெருவோரம் ஒரு தென்னோலைக் கொட்டில் போட்டிருந்தார்கள். கொட்டிலைச்சுற்றி வெள்ளாம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. “பிரசங்கம் செய்தாலும் கேட்பதற்கு மக்கள் வெள்ளாம் வரவேண்டுமே-பலர் பாராட்டும்போது தானே என் பிரசங்கத்துக்கு மதிப்பு ஏற்படும். நிதியும் நிரம்பக் கிடைக்கும். முருகா! இன்று என்ன சோதனையப்பா” என்று வாரியார் வருந்தினார்.

திடீரன்று மழை நின்றது. பளீரென வெய்யில் எரித்தது. அந்த ஊரவர் தென்னை ஒலைகளையும் வைக்கோலையும் கொண்டுவந்து மேடையைச் சுற்றிப் பரவினார்கள். ஊர்மக்கள் திரளாக வந்து அமர்ந்தார்கள் வாரியார் உற்சாகமாக வடலூர் வள்ளலாரைப்பற்றி அருமையாகப் பிரசங்கம் செய்தார். எல்லோரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

“ராஜமாணிக்கம் பிள்ளையிடம் நாம் ஒரு ஆயிரம் ரூபா கேட்கவேண்டும்” என்று வாரியார் நினைத்துக் கொண்டார். விழா நிறைவில் ராஜமாணிக்கம்பிள்ளையும் மனைவியாரும் ஒரு பெரிய தட்டத்தில் வெற்றிலை, பாக்கு, சீவல் வைத்து ஏந்தி வந்தனர். வாரியாரிடம் கொடுத்து விட்டுக் காலில் விழுந்து வணங்கினார்கள். வாரியார் அவர்களுக்கு விழுதி கொடுத்து ஆசீர்வதித்தார். புறப்பட்டார். தட்டத்திலிருந்ததை அவரது வண்டியிலே கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். வாரியார் வடலூருக்கு வந்தவுடன் படபடக்கும் மனதுடன் காளாஞ்சியைப் பார்வையிட்டார். அதில் ஒரு கட்டுப் புதிய காசுத்தாள்களும் இருந்தன. எல்லாம் நூற்றுபாய்த்தாள்கள். எண்ணிப்பார்த்தார்.

சரியாக 35 தாள்கள் இருந்தன. வாரியார் நகை அடைவு வைத்துப் பெற்ற பணம் 3500. தெம்முரில் கிடைத்தது 35x100..... வாரியார் வயலூர் முருகனை வணங்கியபடி ரூபா 3500க்கு ரசீது எழுதி அனுப்பினார் ராஜமாணிக்கம்பிள்ளைக்கு.

எப்போதும் உள்ள கடவுள் தானே இப்போதும் இருக்கிறார்.

உங்கள் அபிமான ‘அருள் ஒளி’ கிடைக்கும் இடங்கள்

அலுவலகம்
ஸ்ரீ குர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை.

ஸ்ரீ குர்க்காதேவி மணிமண்டபம்
கோவில் வீதி,
நல்லூர்.

கந்தபுராண சிறுவர் அழதம்

- மாதாஜி

53. இரணியன் மீனாகினான்.

இரணியன், தந்தையின் தலைவிதியை நினைந்து நினைந்து மனமிக நொந்தான். விதியை யாரால் வெல்ல முடியும். தந்தைக்கு அழிவுகாலம் வந்து விட்டது. எனது தந்தை இறப்பதற்கு முன் நான் இறப்பது நன்று என இரணியன் எண்ணினான். தந்தையை வணங்கி, “அப்பா சிறுவனாகிய நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், நான் போருக்குப் போக விடை கொடுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டான். சூரபன்மன் சினந்தனிந்து மகனைத் தழுவி போருக்கு அனுப்பினான்.

இரணியன் போருக்கோலம் பூண்டு போருக்களம் பல்லாயிரக்கணக்கான அசுரசேனைகளுடன் சென்றான். நாரதார் இரணியனைக்கண்டார். முருகவேளிடம், “இவன் சூரபன்மனின் மகன் பெரிய மாயாவி. இவனை வெல்ல உம்மையன்றி வேறு யாராலும் முடியாது” என்று கூறி மறைந்தார்.

இரணியனுக்கும் பூதசேனைத் தலைவனுக்கும் முதலில் போர் நடந்தது. இரணியன் பலமாயைகள் செய்தான். பூதசேனைத் தலைவனாகிய நீலன் என்பவன் அம்மாயம் செய்யும் இரணியனைத் தொடாந்து அடித்தான். உதைத்தான். உருட்டினான். இரணியன் நீலனின் உடம்பைத் தீக்கணைகள் விடுத்துத் தொலைத்தான். நீலன் களைத்துச் சலித்து நின்றான்.

வீரவாகுதேவர் இரணியனின் மாயைத்தைக் கண்டார். முருகப்பெருமானைத் தியானம் செய்து ஞானப்படையை இரணியன் மீது ஏவினார். இரணியனின் மாயப்படையின் வலிமை நீங்கியது. அவனுடைய படைகலமும் படைகளும் அழிந்தன.

இரணியனுக்கு நல்லுணர்வு தோன்றியது. இப்போரில் எனது தந்தை, சிறிய தகப்பன் சிங்கமுகாகுரன் பானுகோபன் இறப்பது உண்மை. அவர்களுக்கு நீர்கடன் செய்ய வேண்டாமா? என நினைந்தான்.

பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பெறுவது வளர்ப்பது எல்லாம் பிற்காலத்தில் தம்மைப் பேணவும் பிதுர்க்காரியங்கள் செய்யவுமாகும். ஆலமரத்தைத் தாங்குவது விழுதுகள். பெற்றாரின் முதுமைக் காலத்தில் அவர்களை மக்களே பேணவேண்டும். அவர்களின் பிதுர்க்கடன் செய்யாதவர்கள் பெரும் பாவத்துக்குள்ளாவார்கள். இதனால் இரணியன் தந்தையினதும் உறவினரதும் நீர்க்கடன் செய்வதற்காக மீனாக மாறிக்கடலுள் மறைந்தான்.

வீரவாகுதேவர் வெற்றிச்சங்கை ஊதினார். தோற்று ஓடுகிறவனைக் கொல்வது தாமமன்று என நினைந்தார் வீரவாகுதேவர்.

54. மாண்டவர் மீண்டனர்

போருக்கு ஆற்றாது இரணியன் மீனாக மாறியதைச் சூரபன்மன் அறிந்தான். மனம் குன்றி நாணம் அடைந்தான். யாருடனும் பேசவில்லை அப்போது, சூரபன்மனின் மகன் அக்கினிமுகன் தந்தையிடம் வந்தான்.

அக்கினிமுகன் மிகவும் பொல்லாதவன். திக்குப் பாலகர் முதலாய் சூரியன், சந்திரன், திக்கு யானைகளையும் வாட்டியவன். அரியும், அயனும் ஊரும் கருடனையும் அன்னத்தையும் பிடித்து வந்து விளையாடியவன்.

பாட்டியாகிய மாயை கொடுத்த வில்லையும் தெய்வாஸ்திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு தேரில் ஏறி போர்களம் சென்றான்.

போர்க்களத்தில் பூதசேனைகளுக்கும் அவணசேனைகளுக்கும் கடும்போர் நடந்தது நவவீரர்களில் ஒருவராகிய வீரபுரந்தர் ஊழித்தீயைப் போல் நின்று அவணருடன் போர் செய்தார்கள். அவண சேனாதிபதியான சோமகண்டனின் தலையையறுத்து அக்கினிமுகனின் உயிர்த் துணைவனான மேகனையும் கொன்றார். பின்னர் அக்கினிமுகன் சிவப்படையை ஏவினான். அதனைத் தடுத்து நவவீரர் வருணப் படையை விடுத்தார்கள். ஆனால் சிவப்படை வருணப்படையை விழுங்கி நவவீரரையும் கொன்றது. நவவீரர்கள் இறந்தமை கண்டு பூதசேனைகள் வருந்தினார்கள். வீரவாகுதேவர் அவர்களுக்கு அபயம் கூறி அக்கினிமுகனுக்கு ஆயிரம் நஞ்சு பூசிய பாணங்களை விடுத்தார். அவை அக்கினி முகனின் மார்பைத் தொளைத்தன. அக்கினிமுகனின் மார்பில் இருந்து உதிரவெள்ளம் பாய்ந்தது. அக்கினிமுகன் சோந்து விழுந்தான். தான் இளம் வயதில் வழிபட்ட காளிதேவியைச் சோர்வு நீங்கியபின் நினைந்தான்.

காளிகுலம் முதலியவற்றுடன் தோன்றினாள். வீரவாகுதேவரையும் பூதசேனைகளையும் அழிக்கும்படி ஏவினான். காளிதேவி புகையைக் கக்கியபடி போர்க்களம் சென்றாள். வீரவாகுவுடன் போர் புரியும் போது, வீரவாகுதேவர் அவளுடைய எட்டுக்கரங்களையும் இடக்கரத்தால் பிடித்து வலக்கரத்தால் மார்பில் அடித்தார். காளியின் மார்பு கிணிய அவள் மூர்ச்சித்து விழுந்தாள். கந்தப்பெருமான் ஏவலால் வந்துள்ள வீரவாகுதேவரை எதிர்த்து யார் தான் வெற்றி கொள்ள முடியும்; காளி வீரவாகுதேவரைப் பார்த்து “வெற்றி உமக்கே” என்று வாழ்த்தி விட்டு சிங்கத்தின்மீது ஏறி படைகள் குழச் சென்றாள். இதனைக் கண்ட அக்கினிமுகாசரன் விட்ட தெய்வாஸ்திரங்களை வீரவாகுதேவர் விழுங்கி அக்கினிமுகாசரனையும் கொன்றார். தேவர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடி வாழ்த்தினார்கள்.

அவண வீரர்கள் முற்றாக இறந்து விட்டார்கள். இதன் பின்னர் வீரவாகுதேவரிடம் பூதசேனைகள் குழந்தார்கள். மூர்ச்சித்துக் கிடந்த வீரபுரந்தரரும் மூர்ச்சை தெளிந்து

அங்கு வந்தார். ஆனால் நவவீரர்கள் எழுவரும் வரவில்லை. வீரவாகுதேவர் வருந்தியபோது அவர்கள் நாறு யோசனைக்கப்பால் ஆலமரத்தின் கீழ் இறந்து கிடப்பதாக உக்கிரன் கூறினான்.

வடவைத் தீயென வீரவாகுதேவர் கோபித்தார். எப்போதும் சிவநாமம் ஜெபித்து திருநீறு உருத்திராக்கம் அணிபவரிடம் இயமன் வரக்கூடாது எனக்கூறி, கூற்றுவனிடம் பாணம் ஒன்றை ஏவினார். இயமன் பயந்து தூதர்களே நவவீரர்களில் யாரையாவது கொண்டு வந்துள்ளீர்களா? எனக் கேட்டான். தூதுவர்கள் இயமங்கூலகம் முழுவதும்தேடி கைலாயமலை சென்றார்கள். அங்கு நவவீரர்கள் எழுவரும் சூக்கும் உடலுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். உடனே அவர்களின் உயிரையும் இயமன் போர்க்களத்தில் கொண்டு வந்து அவரவர்களின் உடலில் விட்டான்.

இயமன் வீரவாகுதேவரை வணங்கி விட்டுத் தன் அரண்மனை சென்றான்.

55. திக்குயானை திசை அடைந்தமை

அக்கினி முகாசுரன் இறந்தமையும், “மகனே! மகனே” என்று புலம்பினான். அப்போது அவனுடைய புதல்வர்கள் மூவாயிரம் பேரும் அக்கினிமுகாசுரனின் இறப்பைக் கேள்விப்பட்டு துயரம் அடைந்தனர். பின்னர் அவர்கள் தந்தையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போர்க்களம் சென்றார்கள்.

போர் பயங்கரமாக பூதசேனைகளுக்கும் அவனப் படைகளுக்கும் மூன்றது. போரில் அவன் சேனைகளும் பூதசேனைகளும் மாண்டனர். விஜயன், ஜயன், இடபன் முதலான ஆயிரவர் வீரவாகுதேவரிடம் விடைபெற்றுக் கந்தக்கடவுளைத் தியானித்துச் சூரபன்மனின் மக்கள் மூவாயிரவரையும் கொல்ல, சிவபெருமானால் அருளப்பட்ட சிவப்படைக்கலங்களால் விஜயன் என்ற பூதசேனைத்தலைவன் அவர்களின் அவயங்களை அறுத்தான். ஆனால், அவர்கள் பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தின் பலத்தால் பிழைத்தார்கள்.

விஜயன் மனம் வருந்தினான். எம்பெருமானாகிய முருகப்பெருமானை உள்ளம் உருகி வணங்கினார். கந்தப்பெருமான் தோன்றி மூவாயிரவரையும் தனித்தனி கொல்லாது ஒருமித்துக் கொல்லும்படி பணித்தார்கள். வயிரவப் படையை அளித்து மறைந்தார். விஜயன் மனமகிழ்ந்து அன்புடன் அப்படைக் கலத்தை ஏற்றும் பூஜித்தார். பின் அப்படைக் கலத்தை மூவாயிரவர்மேல் ஏவினார். அது விரைந்து சென்று இருளைப்பரப்பி அவர்களைக் கொண்று குவித்தது.

மூவாயிர அவனர்களைக் கொல்ல வழிகாட்டியவர் முருகப்பெருமான். நமது ஜம்புலங்களால் உண்டாகின்ற தீமைகள் அழிய வேண்டின் முருகப்பெருமானின் திருவருட்சக்தி வேண்டும் ஆகையால் நாம் தினந்தோறும் காதலால் கண்ணீர் மல்கி கசிந்தாருக முருகப்பெருமானை வழிபட வேண்டும்.

தன்னுடைய மக்கள் மூலாயிரவரும் மாண்ட செய்தியைச் சூரபன்மன் அறிந்தான். சிங்காசனத்திலிருந்து நிலத்தில் வீழ்ந்து புலம்பினான். தனது ஆட்சி அழியும் காலம் வந்ததோ? என்று ஏங்கினான். சூரியனும் சூரபன்மனின் மனம்போல இருளைத் தந்து மறைந்தான்.

மறுநாள் சூரபன்மனின் முதலமைச்சர் தருமகோபன், சூரபன்மனிடம் வந்து வணங்கினான். அரசே வருந்தாதோ. உமது வருத்தம் தேவார்கள் தங்களின் வெற்றியெனக் கொக்கரிப்பார்கள். இறந்தவர்களின் உடலைப் படைக்கப் பிரமன் இருக்கின்றான். உயிர்களை கவர்ந்த இயமன் மீண்டும் உயிர்களைத் தர இருக்கின்றான். பின்பு ஏன் கவலை என்றான்.

தருமகோபன், சூரபன்மனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போர்க்களத்தை அடைந்தான். பூதசேனைகள் எதிர்த்து ஆரவாரித்தனர். அவுணசேனைகள் அழிந்தன. இதனைக்கண்ட தருமகோபன் அஞ்சினான். பின்னர் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டான்.

பின்னர் சினத்துடன் பூதர்கள் மேல் எண்ணற்ற கணைகளை ஏவினான். அவைகளால் பூதப்படைகள் மெலிந்தன. புண்டீகம் என்ற யானை பூதர்களைத் தூர்த்தித் தனது துதிக்கையால் அடித்துக் கொண்றது. இதனை வீரவாகுதேவர் மனதினும் விரைந்து வேகமாகச் சென்று தருமகோபனைத் தாக்கினார். அப்போது புண்டீகம் என்ற யானை வீரவாகுதேவரை தாக்குவதற்கு ஓடிவந்தது. வீரவாகுதேவரின் தேரை அழித்தது. தேரோட்டியையும் கொண்றது. வீரவாகுதேவர் உடனே வேஞ்சோர் தேரில் ஏறினார். யானையின் துதிக்கையை ஒருகரத்தாற் பிடித்துக் கொண்டு யானையின் கண்டத்திலறைந்து யானையைத் தூக்கி வீசி எறிந்தார். தருமகோபனைத் தனது திருவடிகளால் உதைக்கொண்றார் யானை இவற்றைக்கண்டது. வீரவாகுதேவரை வணங்கியது; நான் திசைகளைக் காவல் செய்தேன். தருமகோபன் என்னைச் சிறை வைத்தான். போருக்கு அழைத்து வந்தான். இப்போது அவன் இறந்து விட்டான் நான் உய்வு அடைந்தேன் என்று யானை கூறியது வீரவாகுதேவர் மீண்டு யானையை அதன் திசைக்காவலுக்கு அனுப்பினார்.

“அருள் ஒனி” வரசகர்களுக்கு ஓர் அன்பரன வேண்டுகேரள்

“அருள் ஒனி” மாதம் தோறும் வெளிவந்து கொண்டு இருக்கிறது.

இம்மலருக்கு பொருத்தமான தரமான, ஆக்கங்களைநாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

நீங்கள் எங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

வூசியர்:

“அருள் ஒனி”

ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,

தெல்லிப்பழை.

வூசியர்:

“அருள் ஒனி”

திருமகள் அழுத்தகம்,

சன்னாகம்.

ஒனிபாது சுன நூல்கள்
ஊழுப்பாண்டு

(சுகலமும் அருளும் சனீஸ்வரபகவானே! என்னும் தலைப்பில் ஞானபூமி இதழில் 1986ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் தென்னிந்தியா பொன் பாஸ்கரமாத்தாண்டன் எழுதிய கட்டுரையின் இரண்டாம் பகுதி “அருள்ளூளி” வாசகங்கள் வாசித்துப் பயன்டைய மறு பிரசரம் செய்யப்படுகிறது.)

சுகலமும் அருளும் சனீஸ்வர பகவானோ!

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

விதர்ப்ப நாட்டு அரசனின் மகளா கத் தோன்றியவள் தமயந்தி.

பேரழகி என்பது மட்டுமின்றி ஒரு நல்ல பெண்ணுக்குரிய லட்சணங்கள் எவை உண்டோ அவை அனைத்தும் வாய்க்கப் பெற்றவள்.

நளச்சக்கரவர்த்தி ராஜகுமாரியா கிய தமயந்தியைச் சுயம்வர விவாகம் செய்து வாழ்ந்து வந்தான்.

சுயம்வரத்திற்கு வந்திருந்த தேவர் கள் தங்களுக்குத் தமயந்தி கிட்டாமல் போய் விட்டானே! என்று வருந்தினார். இந்த வருத்தம் பொறாமையாக மாறியது. இந்தப் பொறாமை வஞ்சனையாக உருவெடுத்தது.

தேவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீ சனீஸ்வரபகவானை நாடி நளச்சக்கரவர்த்தியை துன்புறுத்தும்படி வேண்டினார்கள்.

அதிகாரத்திற்கும், அராஜகத்திற்கும் அடி கொடுத்து, அன்பிற்காக அடிபணியும் ஸ்ரீ சனீஸ்வரபகவான் தேவர்களின் வேண்டு தலைக் கேட்டுத் தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

காரணம், ஒவ்வொருவரின் வாழ்வி லும் மும்முறை வலம் வரும் ஸ்ரீ சனீஸ்வர பகவான் இம்முறை நளச்சக்கரவர்த்தியிடம் வரவேண்டிய ‘காலம்’ நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது தேவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஆனால் அதே சமயம், நளச்சக்கரவர்த்திக்கு தீயனவாக நடைபெற வேண்டியிருந்ததால் ஸ்ரீ சனீஸ்வரபகவானின் பார்வை நளச்சக்கரவர்த்தியின் மீது பட ஆரம்பித்தது.

விதி விளையாடியது.

சதியோடு சக்ரவர்த்தியாக ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த நளன், குதாட்டத்தில் ஈடுபட ஆரம்பித்தான்.

பகடைகள் உருள ஆரம்பித்தது.

நாக்கிலே சனி இருந்தால் நளன் சொன்ன எண்ணிக்கைகள் அவனுக்கு எதிராக செயல்பட துவங்கியது.

எண்ணிக்கையில் ஏற்றத் தாழ்வில் எல்லாமே உருண்டன. வீடு..பொருள்.. நாடு..அனைத்தும் சென்றன.

அரசன் ஆண்டியானான்.

தனது குழந்தைகளை விட்டு விட்டு மனைவியுடன் வளம் ஏகினான்.

காலத்தில் கோலத்தில் என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமல் கானகத்தில் மனைவியையும் விட்டு தனியாக செல்ல ஆரம்பித்தான்.

வாழ்ந்தவன் வீழ்ந்தால் மதியும் மந்தமாகிறது. அதிலும் மந்தன் என்று அழைக்கப்படும் சனீஸ்வரபகவான் பார்வை பட்டால்....ஓ! கேட்கவே வேண்டாம்.

கானகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த போது கார்க்கோடகன் என்னும் பாம்பு கடிக்க தனது சுயரூபத்தையும் இழந்தான் நளன். இறுதியாக அயோத்தி மன்னிடம் சென்று தேரோட்டியாகப் பணிபுரியத் தொடங்கினான்.

இங்கே.....

தனது தலைவனைப் பிரிந்த தமயந்தி பல தொல்லைகட்டு ஆளாகி பின்னர், தனது விதர்ப்பநாட்டை அடைந்தாள்.

ஒற்றாக்களின் மூலம் தனது கணவன் அயோத்தியில் தேரோட்டியாக இருப்பதை அறிந்தாள்.

விதர்ப்பநாட்டு அரசன், மகளை மருமகனுடன் சேர்த்து வைப்பதற்காக மீண்டும் சுயம்வர படலத்தைத் தோற்று வித்து எல்லோருக்கும் ஒலை அனுப்பி வைத்தான்.

அயோத்திக்கும் அந்த அழைப்பு கிடைத்தது. அரசன் தனது தேரோட்டியோடு விதர்ப்பநாட்டுக்கு வந்தான்.

சனீஸ்வரபகவானின் தீட்சன்ய பார்வை சற்று சாந்தமடைந்தது.

நளன் தனது மனைவியையும், மக்களையும் கண்டான். பிரிந்தவர் கூடினர். மீண்டும் நிடத் நாட்டுச் சக்ரவர்த்தியானான் நளன்.

இருப்பினும் எப்போதும் சித்தபிரமை பிடித்தவன் போல இருந்தான்.

அப்போது நாரத மகரிஷி அவ் விடம் வந்து ‘தீத்த யாத்திரை செய்தால் சனி விலகும்’ என்று நளனுக்கு அறிவுறுத் தினார். அதன்படி நளன், பல திருத்தலங்களிலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடியபடி இறுதியாகக் தர்ப்பாரண்யம் எனும் தலத்தை அடைந்து, அங்குள்ள தீத்தங்களில் நீராடி, அதனருகே கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீதர்ப்

பாரண்யேஸ்வரரை வணங்கிடச் சென்ற போது சனீஸ்வரபகவான் அவனைவிட்டு விலகினார்.

அவை மட்டுமின்றி ஸ்ரீ சனீஸ்வர பகவான் தமது திவ்யசொருபத்தை காட்டியருளி, “அரசர்களுள் சிறந்தவனே! உன்னிடம் இவ்வளவு காலம் நான் வசித்து வந்தேன். என்னால் மட்டும் நீ துன்பப்பட வில்லை. உன்னாலும் நான் துன்பப்பட்டேன். கார்க்கோடன் எனும் பாம்பு உன்னை கடித்தபோது இந்த விஷத்தால் நானும் இரவும் பகலும் கஷ்டப்பட்டேன். கிரகசாரத்தின்படி மனிதர்களை நாங்கள் பிடித்தாலும் அவர்கள் படும் துயரங்களில் எங்களுக்கும் பங்கு இருக்கிறது என்பதை இதன் மூலமாக உனர்ந்து கொண்டால் எவரும் எங்களை நிந்திக்கமாட்டார்கள். இவ்வுலகில் எவர் சோமபலில்லாமல் உன் பெயரையும் உன் வரலாற்றையும் தருமையானதீன் கட்டளைசுவாமிகளும், ஆலய நீர்வாகியும் சொல்வார்களோ, அவர்களுக்கு என்னால் வரும் துன்பங்கள் குறையும்” என்று கூறினார்.

நளச்சக்ரவர்த்தியும் ஸ்ரீ சனீஸ்வர பகவானை வழிபட்டு, தர்ப்பாரண்ய கேஷத்திரத்தில் ஒரு தீர்த்தத்தை உருவாக்கி, அதற்கு நளதீர்த்தம் எனப் பெயரிட்டு இறைவனுக்கு வைகாசி மாத புனர்பூச நாளில் விழா நடத்தி முக்தி பெற்றான்.

நளன் பூசித்தால் இந்த கேஷத்திரம் நள்ளாறு என்று பெயர் பெற்றது.

இதனையே திருஞானசம்பந்தர் பெருமான்

“விளங்கிலை மடந்தை மலைமங்கை யொருபாகத் துளங்கொள விருத்தய வொருத்தனிட மென்பர் வளங்கெழுவ தீபமொடு தூப மல்தூவி நளன்கெழுவி நாளும் வழிபாடு செய்ந்தாரே!”

என்று பாடியருளினார்.

பின்னும், நளச்சக்ரவர்த்தி வேண்டிக் கொண்டபடி இந்த திருத்தலத்தில் ஏவல், வைப்பு, கிரகதோஷத்தால் பாதித்துள்ள வர்கள் வந்து நளதீரத்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, திருநள்ளாற்றானை வணங்கினால், ஶ்ரீ சனீஸ் வரபகவான் அவர்களது துன்பத்தைப் போக்கியருஞ்கிறார்.

அது மட்டுமா? நளனின் வாழ்வில் சனிபகவான் செய்த கருணையை எவன் கேட்டானோ, அவன் பாக்கியவான். அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே, அவன் பாவங்கள் சனிபகவான் அருளால் நீங்க, அவன் சாந்தி பெறுகிறான். அதைத் தான் நளவென்பா இப்படிக் கூறுகிறது..

‘என்காலத்து) உன்சிதம் கேட்டாரை யான் அடையேன் மின்கால் அயில்போவேய், மெய்யென்று - நான்காவி மட்டு இறைக்கும் சோலைவள நாடன்முன் நின்று கட்டுரைத்துப் போனான் கலி.’

(நெவண்பா 414)

நல்லது செய்யவென்றே-

நாடித் தன் திருநள்ளாறு திருத் தலத்துக்கு வந்து தொழுவோர் தம் தீவினைகளைப் போக்கி, அவர்களுக்கு நல்வாழ்வு அருள்-

சனீஸ் வரபகவானின் தரிசனம் பெறச் செல்கிறோம்.

அப்பர், சுந்தரர், திருஞானசம்பந்தர் பாடிப்பரவிய அந்தத் திருத்தலத்தில் தனிச்சிறப்பு பெற்றிருப்பவர் சனிபகவான்.

அன்று நாம் தரிசனத் துக்குச் சென்ற நானும் திருநள்ளாற்று தனிப்பெரும் விழாவாகப் போற்றப்பெறும்.

சனிபெயர்ச்சி திருநாள்.

சனிபெயர்ச்சி என்பது ஜோதிடர் களின் சொல்வழக்கு.

ஜோதிடத்தை நம் பாதவர் கள் விஞ்ஞானத்தை நம்பலாமே! வானியல் நூல்களின்படி

சனிக்கிரகமானது பூமியைப்போல் சுமார் பத்துமடங்கு பெரியது. தன்னைத் தானே சுமார் பத்தேகால் மணிக்கு ஒரு முறை சுழலும் இக்கிரகம் பூமியை 291/2 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைச் சுற்றுகிறது.

அது இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை, தன் அண்ட வெளிபாதையில் ஓர் இடமாற்றத்துக்கு ஆளாகிறது. (அதையே ‘ராசி மாற்றம்’ - ‘சனி பெயர்ச்சி’ என்று மக்கள் கொண்டாடுகிறார்கள்)

இப்படி நிகழும் ராசிமாற்றத்தை ஒட்டி, பூமியில் பல மாறுதல் கள் உண்டாவதாக விஞ்ஞான உலகம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. நிலநடுக்கம், பருவநிலை மாறுதல் கள், புயல் மறை போன்ற அம்சங்கள் அதன் காரணமாக பூமியைப் பாதிக்கின்றன என்பதை வானியல் நூல்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இப்படி விஞ்ஞானம் கூறுவதைத் தான்.

நம் ஆன்றோர் கணித்த

ஜோதிடக்கலை ‘சனிபெயர்ச்சி’ என்று கொண்டாடுகிறது.

அந்த ராசிமாற்றம் எனும் சனி பெயர்ச்சி நாளில்,

சனிபகவானின் நிழல் பூமியிலுள்ள இதோ இந்தத் திருநள்ளாறு திருத்தலத்தில் வருவதாகக் கூறப்படுகிறது.

அதனால்தான்

சனிபகவானின் திருவருள் சரிதத்தை கற்று அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆத்திகர்களும் சரி;

எதையும் தம் பகுத் தறிவு பூர்வமாகச் சிந்திக்கும் அறிவு ஜீவிகளும் சரி-பிற மதத்தினரும் சரி,

லட்சோபலட்சமாக அந்தத் திருநள் ளாறு திருத்தலத்தில் கூடுகின்றனர்.

அந்தப் பெருங்கூட்டத்தில் ஒரு சிறு துளியாக நாழும் சனீஸ்வரபகவானின் அருள்பாடி, அந்தத் தலத்திற்குச் செல்கி ஞோம்.

நதிகள் தரும் வளத்தால், நெற் கதிர்கள் ஈசனுக்கு அஞ்சலி செய்து கொண்டிருக்கும் எழிலான வளநாடு அது.

காவிரியின் சேய் நதிகளான அரிசிலாறும், நூலாறும் பாய்ந்து வளம் கொழிக்க வைக்கும் சின்னஞ்சிறு ஊர்.

அந்தச் சின்னஞ்சிறு ஊர் தம் வாழ் வக்கு அளிக்கும் மிகப்பெரிய முன் ணேற்றத்தைப் பெறுவதற்காக, அவ்வாறு லட்சோபலட்சமாக மக்கள் கூடுகிறார்கள்.

அந்த சனிபெயர்ச்சி நாளில்

வாகன வசதி இல்லாதபோதும், வாடகை வாகனங்கள் ஊரிலிருந்து சுமார் பத்து கிலோமீட்டர் தொலையிலேயே பயணிகளை இறங்கி நடந்து போகுமாறு கூறியபோதும், (ஊர் வரைக் கும் வாகனங்கள் செல்ல முடியாத நெரிசல் காரணமாக)

மக்கள் மத்தியில் ஒரு சலிப்போ அலுப்போ தோன்ற வேண்டுமே!

சனிபெயர்ச்சி நிகழும் நள்ளிருவக் காலத்தில்கூட முட்டை முடிச்சுக்களைத் தோளில் ஏந்தி, குழந்தை குட்டிகளை கரத்தில் ஏற்றி மக்கள் ஓடோடி வருவது கண்கொள்ளாக காட்சி!

லட்சோபலட்சமாகத் திருஞம் அந்த ஜன வெள்ளத் துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் வசதி செய்துதர முடியாமல் அந்தச் சின்னஞ்சிறு கிராமம் தடுமாறுகிறது.

இருந்தாலும் என்ன?

அங்கே வருபவர்கள் வசதியான வரவேற்பை நாடியா வருகிறார்கள்?

தம் வாழ்வில் தொல்லைகளைப் போக்கும் சனீஸ்வரபகவானின் அருளைத் தேடி அல்லவா வருகிறார்கள்?

ஊருக்குள் நுழைந்ததுமே அத் தனை பேரும் நளதீத்தத்தை நாடித்தான் செல்கிறார்கள்!

ஆம்; அங்குள்ள முக்கிய தீர்த்தங்களுள் அரிய பெருமை பெற்றது, நளன் தீர்த்தமாடி கிரகதோஷம் நீங்கப்பெற்ற நளதீத்தம்தான்.

அந்த நள்ளிருவ நேரத்திலும், நளதீத்தத்தின் நான்கு பக்கப் படித்துறை களும் ஜனவெள்ளம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது....

காரணம், இறைவனைத் தொழச் செல்லுமுன் பாவங்களைப் போக்கும் அத்தலத்து தீர்த்தங்களில் நீராடுவது மகிழை மிக்கது என்பது அத்தலத்து ஜதீகம்...

அத்தலத்தில் அமைந்துள்ள திருத்தலங்களுள், நளதீத்தம், பிரம்ம தீர்த்தம், சரஸ்வதி தீர்த்தம் ஆகியவை பிரதான மானவை.....

முன்று தீர்த்தங்களிலும் பெரும் பாலான மக்கள் நீராடனாலும், நளதீத் தத்தில் பெரும்பாலோர் நீராடத் தவற வில்லை. (காரணம், ஒவ்வொருவரும் நளனைப்போல் வாழ்வில் துன்பப்படுகி ஞோம்!) (தொடரும்.....)

அன்னையே தெய்வம்

நாச்சிமார் கோயிலடி, யாழ்ப்பாணம்.

இராசையா ஸ்தரன் அவர்கள்

இப்பரந்த நிலவுகத்தைப் படைத்துக் காத்து ரட்சிப்பவள் உலகுக்கெல்லாம் அன்னையாக விளங்குகின்ற ஆதிபராசக்தியாவாள். ‘தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை’ என்பார்கள். உலகில் தாய்தன் முதல் தெய்வம் அவரை நாம் தொழுதல் வேண்டும்.

கருணை நிறைந்த தாய்

‘அம்பிகையைச் சரண் புகுந்தால் அதிக வரம் பெறலாமே’ என்றபடி அகிலாண்ட் கோடி ஈன்ற பிரமாண்ட நாயகியாகத் துலங்குகின்ற ஆதிபராசக்தியானவள் காசியில் விசாலாட்சியாகவும் மதுரையில் மீண்ட்சியாகவும் காஞ்சியில் காமாட்சியாகவும் விளங்கி தம்மை வழிபடும் அடியார்களின் துண்பங்களையும் துயரங்களையும் இன்னல்களையும் இடுக்கண்களையும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல விலகச் செய்து விடுகின்றாள், அது அவனுடைய பேரருட்கருணைத் திறன்.

ஒரு வீட்டில் தாய்தான் இல்லத்தரசியாக குடும்பத் தலைவியாக விளங்குகின்றாள். அவள் தான் குடும்பத்தைக் கட்டிக்காத்து, எல்லா விடயங்களையும் கவனித்து அதனைக் கொண்டு நடத்துகின்றாள். தங்களது வரவுக்கு ஏற்றதாகச் செலவுகளைச் சமாளித்து வருவாய்க்குத் தக்கபடி குடும்பத்தை நடத்துபவளும் அவளே,

தெய்வாம்சம் பொருந்தியவள்

தனது குடும்பத்தின் அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்குத் தன்னாலான மட்டும் முழுமுச்சடன் செயற்பட்டு உழைத்து நிற்கும் தாய் உண்மையில் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவளே. ‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ என்று முதலில் குறிப்பிடப்படுவனும் தாய்தான். அன்னையைப் போலொரு தெய்வமில்லை, அவள் அடிதொழ மறுப்பவர் மனிதரே அல்லர்.

தனது குழந்தை நோயின்றி இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத் தான் மருந்துண்ணும் தாயின் பெருமை சொல்லில் அடங்காதது. தாய் தனது குழந்தைக்காகத் தன்னையே அர்ப்பணிக்கின்றாள். அவள் மெழுகாகத் தேய்ந்து உருகிப் பிறருக்காகவே வாழ்கின்றாள்.

எமது வாழ்க்கையில் எமக்கு அறிவு, ஆற்றல், பொருள், செலவும், வீரம், தைரியம் என்பன மிகமிக அவசியமாகின்றன. அவையின்றி வாழ்வது மிகக் கடினம். அவற்றை அடைவதற்குத் தெய்வ வழிபாடு இன்றியமையாதது.

ஆதிபராசக்தியே அன்னை

கல்வியை வேண்டிச் சரஸ்வதியையும் செல்வத்தை வேண்டி ஸ்ரீமியையும் வீரத்தை வேண்டி தூர்க்கையையும் வழிபாடு செய்கின்றோம். எமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவள் அன்னை. ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி எமக்கு நல்ல தைரியத்தையும் ஜிசுவரியங்களையும் அளிக்கவல்லவள். தாயாக விளங்குகின்ற ஆதிபராசக்தி அண்டசராசரங்களையும் காத்து ரட்சிப்பவள். வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட்செஞ்சும் தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்தது ஏதற்காக? தம்மை வழிபடுவதற்காக.

நம்பினார் கெட்டுவதில்லை நான்கு மறைத் தீர்ப்பு என்றும் அந்த அம்பிகையைச் சரண்புகுந்தால் அதிக வரம் பெறலாமே என்றபடி தாய்க்குத் தாயாக அன்னைக்கு அன்னையாக விளங்கும் லோகமாதாவாகிய ஆதிபராசக்தியானவள் நம்மைக் காக்கும் தெய்வமாக விளங்குகின்றாள்.

சர்வமும் சக்திமயம்

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனாகவும் தாயினும் நல்ல தலைவரென்றும் போற்றிப் புகழுகின்ற சிவபெருமான்கூட சக்தியின்றி இயங்கமாட்டார். ‘சக்தியிருந்தால் செய்; இல்லையேல் சிவனே என்று இரு’ என்பதும் ‘சர்வமும் சக்திமயம்’ என்பதும் இவன் நோக்கத் தக்கது.

ஆகவே, தாய் தான் எமக்கு முதல் தெய்வம். அந்தத் தெய்வத்தை மனங்கோணாமல் பார்த்து, நல்ல முறையில் பேணுவது நமது கடமை. புனிதப் பிறவியான மனிதப்பிறவி எடுத்த நாங்கள் அதன் மகத்துவத்தையுணர்ந்து மாக்களாக வாழாமல் மக்களாக வாழ்வதற்கு நம்மை நாமே தயார்ப்படுத்திக்கொள்ள அவளாருளையே நாடி நிற்போமாக.

“அன்னையே எங்கள் முதல் தெய்வம்”

நூவலர் நீதி வாக்கியங்கள்

இரப்போருக்குப் பொருள் கொடுத்தவன் அக்கொடை தன் உயிரை விடாது மறுமையினும் தொடர்தலால், அப்பொருளை மாத்திரம் இழந்திலன்.

உண்ணும் வகையறிந்து உண்ணுதலும், உண்ட பின் நூற்றி உலாவுதலும், பகலிலே நித்திரை செய்யாமையும் வாரந்தோறும் என்னைய் இட்டுத் தலை முழுகுதலும் உளவாயின், உடம்பிலே நோய் உண்டாகாது.

உன் உள்ளத்திலே செல்வ மிகுதியால் அகந்தை தோன்றுமாயின், உன்னின் மிக்காருடைய செல்வத்தையும், வறுமை மிகுதியால் துக்கந் தோன்றுமாயின், உன்னின் இழிந்தாருடைய வறுமையையும் நினை. நினைப்பாய்கில், அகந்தை துக்கங்கள் உன்னை எக்காலத்தும் அனுகாவாம்.

குணமேரு

முருகவே பரமநாதன் அவர்கள்

“நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்றும் மலையினும் மாணப் பெரிது”

குறள் 124

இல்வாழ்க்கையாகிய தன் நெறிக்கண் வேறுபடாது நின்று அடங்கினவனது உயர்ச்சி, மலையின் உயர்ச்சியினும் மிகப்பெரிதுபரிமேலழகர் புலன்வழி சென்று மனம் திரியாது, அடங்கி நிற்றல். பொறிகள் மனதை தைத்துக் கொண்டே இருக்கும். குதிரையை அடக்குவது போல் பொறிவழி மனம்போகாது அடங்கு என்பது இக்குறட்பாவின் பொருளாகும் அப்படியடங்கியவர் மலையினும் உயர்ந்தவர். புலனைந்தும் வென்றான்தன் வீரமேவீர். அடக்கமுடையவன் மலைக்கு நிகராவான். மலை, கிரி, பர்வதம், சிலம்பு, குன்று, வரை, கல், அசலம், அகலம், வெந்பு, சிலம்பு, ஒருபொருட் சொற்கள். பார்வதி மலைமகள், சிலைமகள், பர்வதகுமாரி என்றழைக்கப்படுகிறான். பரத கண்டத்தின் வடபால் அமைந்த மலை இமயம். உலகில் உயர்ந்த வெந்பு இது. இதன் உச்சி எவ்வரெஸ்ட். இதையும் ஏறிக் கண்டனர் மலை ஏறுநர். இமாலயத்தை இக்பால், தாகூர், பாரதி போன்ற கவிஞர்கள் போற்றிப் பாடினர். இதையே கைலாசம் என்பர். இக்கைலாச யாத்திரை மேற்கொண்டோர் பலர். ஆங்கிலத்திலே இது பற்றிப் பலநால்கள் வெளிவந்துள்ளன. கைலையைப்பற்றிப் போற்றித்திருத்தாண்டகம் அருளியவர் அப்பார்கவாமிகள். எனையானு நாயகன் இருக்கை கண்டல்லால், மானும் இவ்வுடல் கொண்டு மீளேன் என மன உறுதியோடு போனவரும் அவரே. அப்பர் கயிலையில் ஒரு தடாகத்தில் மூழ்கி திருவையாற்றில் ஒரு குளத்தில் எழுந்து கைலைக் காட்சியை ஜயாறைநும் தலத்திற் கண்டதாக வரலாறு. இம்மூழ்கியெழுந்த நிகழ்வால் “மூழ்கியெழுந்த நாயனார்” எனக்கல்வெட்டொன்று குறிப்பிடுகிறது. நம்சைவ இலக்கியங்களில் மேரு, மந்தரமலை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. மேரு வெற்பில் பாரதம் எழுதப்பட்டது. மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாசகியைத் தாம்பாகவும் பாற்கடல் கடையப்பட்டது. இந்த மேருவும் மந்தரமும் மானசீகமாகவும் அமையலாம் எனப் பேசுவர். மும்மலமேமுப்புரம். ஓன்றன் சிறப்பைப் பேசும்போது அதை இன்னொன்றுடன் ஏப்பிட்டுப் பாடுவது தமிழிலக்கிய மரபு, இதை உவமானம், உருவகம் என்றழைப்பர். கவிதை மரபில் இது அலங்காரம் என அழைக்கப்படும் பெண்ணின் முகத்தைத் தாமரைக்கும், சந்திரனுக்கும் ஒப்பிடுவர் கரத்தைக் காந்தனுக்கும் தாமரைக்கும் ஒப்பிடுவர். தாமரைக்கை, காந்தள் மென்விரல் உருவகம். இந்த உத்தியில் பெரு மனிதனின் குணத்தை ஒழுக்கத்தை உயர்த்திப் பேசும் போது அவன் ஒரு குணக்குன்று-எனப்பேசுகிறோம். இப்பார்வையிலே தாயுமான சுவாமிகள் சித்தர் பெருமைபேசும் போது குணமேரு என்ற தொடரைப் பாவிக்கின்றார்.

“திக்கொடு திகந்தமும் மனவேகம் என்னவே

சென்று ஒடி ஆடவருவீர்;

செம்பொன்மக மேருவொடு குணமேரு என்னவே

திகழ் துருவம் அளவு அளாவி

உக்ரமிகு சக்ரதரன் என்னநிற் பீர்க்கையில்

உழுந்து அமிழும் ஆசமனமா

ஓர்ஏழு கடலையும் பருகவல் லீர்,இந்தரன்

உலகும் அயி ராவதமுமே

கைக்கு எளியபந்தாய் எடுத்து விளையாடுவீர்;

ககனவட் தத்தை எல்லாம்

கடுகிடை இருத்தியே, அஷ்டகுல வெற்பையும்

காட்டுவீர்; மேலும் மேலும்

மிகச்சித் திகள்எலாம் வல்லநீர், அடிமைமுன்

விளங்கவரு சித்தி இலிரோ?

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர் கணமே!”

தாயுமானவர் பாடல்கள்-சித்தர்கணம் 1

திக்கொடு திகந்தமும்-எடுத்திசைகளஞ்சும், அவைகளுக்கு அப்பாலும் குணமேருநல்லொழுக்கமாகிய மேருமலை, துருவ அளவு அளாவி-துருவ மண்டலம் வரையில் போய், உக்ரமிகு-வேகம் நிறைந்த, சக்ரதன்-ஆழிப்படையை ஏந்திய திருமால், உழுந்து-உள்ந்தின் அளவாக, அமிழும் ஓர் ஏழுகடலையும்-ஆழமான ஏழுகடல்களையும் ஆசமனமா பருகவல்லீ-உள்ளங்கையில் வைத்து ஒரு துளி நீராகக் குடிக்க வல்லீ, அயிராவதமும்-இந்திரலோகத்தில் உள்ள வெள்ளையானையும், ககன வட்டத்தை-வானமண்டலங்களை, கடுகிடை இருத்தியே-கடுகுக்குள் அடுக்கி வைத்தே, அஷ்டகுல வெற்பையும்-எடுமலைகளையும், சித்தி-இலிரோ-சித்தியானது இல்லாதவரோ, வித்தகம்-ஞானத்திற்கு இருப்பிடம்.

பிறக்கும் போதே நற்குண நல்லொழுக்கங்களோடு பிறந்தவரைக் கர்ப்பதாசர், கருவிலே திருவுடையார் என்று போற்றுவர் மனிதத்தப்பிறவியின் மகத்துவம் ஒழுக்கத்தாலே கணிக்கப்படும். தத்தம் கருமமே கட்டளைக்கல், ஒருவரது பழக்க வழக்கம், ஒழுக்கம், ஒழுகலாறு போன்ற பல அம்சங்கள் அவரை உணர்த்தும். மனித விழுமியம் சிறக்க நல்லொழுக்கம் ஒவ்வொருவரோடும் செறிய வேண்டும். வாழ்வியற்தர்மங்களை பிரக்கரையில் உள்வாங்கி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மனித விழுமியங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கின்றன. இந்த ஒழுக்கத்தால் வரும் மரியாதை மனிதத்தின் உயிர்நாடி. கீழ்க்கணக்கு இலக்கியங்களில் ஒன்றான திருக்குறள் ஒழுக்கத்தின் உயர்வுக்குக்காத்ரம் கொடுத்திருக்கிறது. அதுவே நம் மேன்மைக்கு அடித்தளமாகும்.

“ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலான் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஒம்பப்படும்”

திருக்குறள் 131

விழுப்பம்-உயர்வு, சிறப்பு, மேன்மை, ஒம்புதல்-பாதுகாத்தல்.

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான்-ஒழுக்கம் எல்லார்க்குஞ் சிறப்பினைத் தருதலான் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்; அவ்வொழுக்கம் உயிரினும் பாதுகாக்கப்படும் (பரிமேலழகர்)

ஜீவராசிகளெல்லாம் உயிருடையன. மனிதமோ பகுத்தறிவடையது. இந்த உயிரைப் பேணப் பகையினின்று பாதுகாக்க எல்லாச் சீவனுமேமுயல்கின்றன.

இக்கண்ணோட்டத்தில் மனிதன் புறம்பில்லை. தன்னுயிரைப் போல் மன்னுயிரையும் நினையென்று இதோபதேசம் சொல்கிறது. ஓவ்வொரு மனித தோற்றமும் தன்னுயிரே மிகையான பற்றுள்ளது. ஆகதன் உயிரை நேசிப்பது எவ்வளவு இயற்கையோ அதிலும் மேலானது ஒழுக்கத்தின் வழி வாழ்வது. என்னிலும் எனக்கினியாரிலை என்ற அப்பரும் என்னிலும் இனியன் இன்னம்பார் ஈசனே என்று கூறுகிறார். எனவே ஓவ்வொருவரும் ஒழுக்கத்தைப் பேணின் குணவான் ஆகலாம். இக்குணத்தை மேருவோடொப்பிட்டார் தாயுமானார். இந்த ஒழுக்கத்தால் உயர்வுண்டு ஒழுக்கந்தவறியோர் தாழ்ந்தவராவர்.

**ஓழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின்
எய்துவ ரெய்தாப்பழி**

குறள் 137

எனவே எவ்வளவு சிரமப்பட்டும் ஒழுக்கத்தைப் பேணுவோம்.

**பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கந் தெரிந்தோம்பித்
தேரினும் அ.ஃதே துணை**

குறள் 132

குணக்குன்றாய் வாழ்வோம்.

இலங்கையிலுள்ள புராதன சிவாலயங்கள்:-

நகுலேஸ்வரம், திருக்கோணஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம், முன்னேஸ்வரம், நந்தீஸ்வரம், காலியிலுள்ள கைலாசநாதர் ஆலயம், பொலநறுவைச் சிவாலயம், உருத்திரபுரம் சிவாலயம், மட்டுநகர் தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலயம்.

சிவபூமி கண்துரனச் சபை

தானங்களில் சிறந்த தானமான கண் தானத்தைச் செய்ய முன்வாருங்கள் உங்கள் இறப்புக்குப் பின் பார்வையற்று இருக்கும் ஒருவருக்கு ஒளி கொடுக்க நீங்கள் உதவுங்கள். வாழும் போதே இப்புண்ணிய காரியத்துக்கு ஒப்புதல் தாருங்கள்

ஆறு. திருமுருகன்

தொடர்புகளுக்கு:-

தொலைபேசி

021-222 6550

கண் வைத்திய நிபுணர்கள்:-

Dr. ச. குகதாசன், 021-222 3645

Dr. சிவந்தா, 021-222 3149

யாழ். போதனா வைத்தியசாலை

சன்பகவான்

நீரினையுன்டெழுமேகவண்ணாபோற்ற
 நெடுந்தவத்தல்வருகமலக்கண்ணாபோற்ற
 குரியன்றவத்தல்வந்தபாலாபோற்ற
 நூலங்குநவக்கரகத்துண்மேலாபோற்ற
 கார்யென்போற்க்கருணமுபகராபோற்ற
 காச்சியற்கிர்த்தவெற்றத்தீராபோற்ற
 முருகொளுதோய்முகவாழுடவாபோற்ற
 (முதுயகன்னிழுண்டகத்தாள்போற்றபோற்ற).

மகாவித்துவான், கவ்மாமணி வீரமணி ஐயர்
அவர்களின் 1ம் ஆண்டு
நினைவுப் பிரார்த்தனை

இன் எம்பிறப்பில் காணபோம்
இயல் இசை வார்த்தை.

தூர்க்காடுதலி யாத்திரிகர் விடுதி

தூர்க்காடுதலி ஆலய தென் தலைமேல் ஆவணி நன்றாள்ள் அவ்வை சிலத்தழிவில்லை. கலாந்தி தங்கம்யா உபயாக்ஞம் இவர்களால் திறந்து விவச்சப்பட்டிருக்கிறது.

